

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

Kálvintér (előbb szénatér) 5. sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyedévre . . . . . 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:
minden vasárnap.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

NÉMETH BÉLA.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5. sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésére szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadunk.

Az ördög kontraktusa.

Elbeszélés Mikszáth Kálmántól.

(Vége.)

Szegény öreg asszony borzalommal csapta össze kezét a rémitő esemény fölött, s sietett eszméltre hozni hideg viz-borogatásaival.

Éjjel nyitottam fel szememet.

— Hogy van drága úrfi? — kiáltá, — csakhogy még él!

— Hol voltam? . . . . .

— Messze, nagyon messze volt édes úrfi. Vissza-hoztam. Most már itt van, újra itt van. Azóta meg különben is már minden jóra fordult . . .

— Mi?

— Hát az a nagy dolog lelkem úrfi, — mondá ki-méletesen, — a mely magának annyi bánatot okozott. A Mariska tensasszony megint kisasszony.

— Mi történt? — ordítám élénken, öreg ápolónó-met megragadva.

— A legörvendetesebb dolog, hála istennek. Azaz, hogy uram bocsáss . . . . .

És itt áhítatosan a szájára ütött Máli asszony . . .

— Hogy hát voltaképen igen szomorú esemény történt. Amint a tekintetes Fekete Mihály úr elvitte a mátkáját, valahol Nagy-Illye mellett elragadták a lovak a hintót, s a szegény vőlegény — Isten nyugtassa meg a haló porában — olyan szerencsétlenül esett ki a felfordult kocsiból, hogy menten szörnyet halt.

— Hát Mariska? — hebegém örömteljes reszketéssel.

— Annak semmi baja, azóta már otthon van, s bár lázban fekszik az ijedség miatt, egypár nap múlva már megint olyan helyre tulipiros kisa szony lesz, mint a pinty. — Lássá lássa úrfi, — tette hozzá Máli asszony mosolyogva, — ugy-e mondtam az esküvő alatt is, hogy még mindig jóra fordulhat a részére minden. Nem is hiszem édes Laci úrfi, hogy az ördöggel nincs szövetségben . . . Ilyen gyorsan csak az segít!

Elsápadtam.

Minden de minden eszembe jutott.

Az ájulás rémletes víziója! az „ördög kontraktusa,“ melyet saját véremmel irtam alá.

Uj ájulásba estem.

* * *

Mariskávali összekelésünk elé már nem torlódott többé semmi akadály. Ez esemény után két hónapra nőm lett.

Szerelmem czélt ért. Ma 34 év múlva is, midőn e történetet írom, ott vasal az asztalon, és veszekszik velem, a miért tegnap tíz órán túl maradtam ki „a három aranyhatszál“-nál.

Nagy szerelmem iránta papuchóssá tett, valóságos zsarnok lett fölöttem. Rabságban vagyok, iszonyú nehéz rabságban.

És még ehhez ama szörnyű tudat, hogy birhatásáért oda adtam magam az ördögnek.

Ez a tudat keseríté meg mézes heteimet és egész életemet.

Bár nem vagyok babonás, de oly élénken emlékszem a tényekre, és oly sajátságosak a körülmények, hogy reszketek, ha e borzalmas napra gondolok, s nem tudom el nem hinni, hogy az a jelenet csak izgalmas képzeletem játéka volt.

Nem az ördög adta-e vissza Mariskámat?

Nem ő ölte-e meg vőlegényét útközben, hogy ő az enyém lehessen?

Jogom van-e puszta véletlennek tulajdonítani azok után, mik történtek?

Nem és százszor nem.

Lelkiismeretemet, életnyugalmamat folyton e gondolat rágta, míg végre rászántam magam, s elmondtam az egész dolgot Kubinszky lelkészünknek, ki mellesleg legyen mondva, mindennap jár hozzánk. Nevetett rajtam és azt mondta jóízűen:

— Valóban, én magam is hiszek ebben a kontraktusban: ön valóságosan az ördögé. . .

— Ugy-e hogy oda jutok? — kérdém sápadtan.

— Bach édes barátom, mi szükség önnek oda jutnia? Hiszen már régen a kezén van az ördögnek. . . Mily ügyetlen ön, hogy észre nem veszi.

— Hogyan? Én? Nem értem. . .

— Gondoljon ön a nejeére édes barátom. Az asszonyok hamisabbak az ördögnél. Az ön ördöge, a kinek aláírta a kontraktust, igen szellemes és kedves egy ördögöcske, és igen tudta, hogy hova jut ön. . .

— Ehe. . . Aha. . . Tiszteletes uram, ön csakugyan mond valamit. . . kiáltám kedélyes nevetéssel, s azóta egészen megnyugodtam.

A vízió azóta eszembe sem jut, daczára, hogy az én kedves házi ördögöcském folytonosan zsörtölődik s soha sem nyújt alkalmat egy órára sem elfeledni, hogy „rabja vagyok.“

Különböben az ilyen ördögök angyalnak is beillenek.

A HARMAT REGÉJE.

Csöndes éj van!.. alszik mélyen
Az örök szép természet!
Hány szép titkot szőnek addig,
A míg ő ily mélyen alszik,
Mig álmából fölébred!..

—

Lombos árnyas völgy ölében
Piros rózsza fölsusog...
„Mélyen alszik édes anyám,
Kedves szellő szállj le hozzám,
Hozd el enyhe csókokat!

—

Száll a szellő... kéjben úszva
Kaczér rózsza keblire,
S a mint szív a szíven dobban,
Elaluszunk édes csókba'
Boldogságba merülve...

—

Kél a rózsza!.. szól zokogva,
Látva, hogy már jó a nap,
„Kelj föl! kelj föl esti szellő,
Édes apám már amott jó,
Vége boldogságunknak!“

—

Olyan fájó, olyan bús az,
Hogy egymástól elválnak,
És a mi a búcsúcsókbul,
Nyiló rózsza keblére hull,
Egy pár könnyecsepp, a — harmat!

FÖLDVÁRY ISTVÁN.

Tiszteljétek a nagy orrokat!

Orrpárti beszélyke Sipos Sándortól.

(Vége.)

Tóni nagy terve a következőkön alapult.

A szomszédfalu birtokosa egy özvegy grófnő volt, kinek birtoka ugyan meglehetősen szűk határok közé volt szorítva, családja azonban annál nagyobb terjedelmnek örvendett. Az özvegy grófnőnek főbüszkeségét hat leánya képezte, kik közül az idősebbeket csak gombra tréfából lehetett volna gyermekeknek nevezni, az ifjabbak is rég felcserélték már bábúikat Paul de Kock regényeivel.

Tóninak egy izben — valami birtokvásárlási dologban — beszélnie kellett a grófnővel. Ez alkalommal ismerkedett meg a komtesz-sereggel is. S hogy megismerkedett, fejében bizonyos „életrevaló eszme“ támadt.

Rokon eszméje támadt a grófi mamának is, mikor a jó-módú Tóni illedelmesen engedélyt kért czentul is tiszteletét tehetni.

Az engedély mosolygó nyájassággal adatott meg.

„Tehát csakugyan nagy dolgokra vagyok hivatva — mondá Tóni magában, midőn a grófi háztól távozott; — feleségem grófi koronával díszíti nemes kutyabőröm ötágu czimerét, s ez még csak a kezdet. Ki tudja, mit rejt számomra a jövő?! E perczben a legnagyobb hajlamot és képességet érzem magamban valami miniszterségre vagy főispánságra. Hm! utóvégre is semmi sem lehetetlen.“

Tóni lehető gyakran vette igénybe a kapott enge-

délyt, s mikor csak ideje engedé, ellátogatott a grófi házhoz, egymásután bizalmas ismeretséget kötött a kisasszonyokkal, egyet kijelölt jövendőbeli párjául, sőt annyira vakmerősködött, hogy néhány heti udvarlás után kezét is megkérte.

A kiszemelt a legfiatalabb volt. A grófi mama gyengéden figyelmeztette Tónit, hogy rosszul választott, hisz a választott még egész „gyermek,” elég ideje van még férjhezmenni stb.

Hanem hát azért ezt a választ a kedves Tóni ne vegye ám a világért se kikoszarátatásnak, ily derék ifjúval szemben mint ő, ennek helye sem volna. De válaszson mást, például milyen gyönyörűen illenek hozzá Petronella komtesz. (Petronella a komteszek közül legelőször látott napvilágot.)

Tóni jólismert orra ugyan kissé megnyúlt e válaszra, de elvégre is neki mindegy volt. Az a hét—nyolcz év különbség az első meg az utolsó leány közt? No bizony! Aztán ő végre is kilenczágú koronát akart, s azt Petronellával is megkapja. Beleegyezése jeléül tisztelettel kezét csókolt hát a méltóságos mamának, s egy hét múlva — az eljegyzéskor — nagy elragadtatással ölelte keblére az érzelmekben dúslakodó Petronellát.

* * *

Kaszinói bál készült a szomszéd mezővárosban. A bálról természetesen a grófi familiának sem volt szabad hiányoznia. Hiszen ők lesznek ott az irányadók.

Tóni a bál előtt való nap betegen feküdt, s sietett értesíteni jövendő mamáját, hogy ilyen meg olyan nagyon sajnálja, de nem jelenhet meg a bálon.

No biz nem igen verték miatta a fejüket a falba.

A bál napján azonban Tóni nagy egészségheli javulást érzett, s kedve szottyant elmenni. Hadd irigyeljék, mikor grófi arájával karján végig sétál a báltermen.

Az ágyból kiugrani, magát illendő czudarul kicstíni, jó négy lovat a szán elé fogatni — ha nem is egy pillanat, de legfőlegb egy félóra műve volt. Nagy ostopattogatás, csemetyűzaj közt hajtattott be a vendéglő udvarára, melynek termében a bál megtartandó volt.

Legelőször is szobát nyitattott, hogy öltözékét végelegesen rendbehozza.

Épen fehér nyakkendőjét igyekezett valami bájoló szellemdús csokorba kanyarítani, mikor a szomszéd szobából egyszerre női hangok ütötték meg füleit.

A fal vékony volt, minden szót tisztán lehet hallani. Tóni eleinte csak annyit tudott kivenni, hogy a szomszéd szobában egy sereg csevegő, nevetgélő hölgy van, kik valamennyien egyszerre akarták világgá bocsátani érdekes titkaikat. Lassankint a zűrzavaros zaj lecsendesült, s most már a szavakat is lehetett érteni. Először is egy czérnavékony hang szólt:

„Épen most jöttünk haza a fővárosból, s alig szállunk le a kocsiról, azon érdekes hírrel lepnek meg bennünket, hogy te, édes Petronella, el vagy jegyezve. Gratulalok, hihhi!”

E hang ismeretlen volt Tóni előtt, s rettentő kiálhatatlannak tűnt föl előtte.

„Ugyan hadd el kérlek — szólt most egy más hang, mely már nagyon is ismerős volt Tóninak, miután épen Petronellája hangja volt — nem is szeretek e dolog felől beszélni.”

„Hallom hogy gazdag vőlegényed van” — sipított az előbbi czérna hang.

„Tudod, olyan paraszti gazdagság. Egypár száz hold” — viszonzá Petronella nagy megvetéssel.

„Azt is hallottam, hogy művelt, finom modorú férfi. Valódi világhi.”

„Hahaha! — kacagott föl Petronella komtesz — világhi? a falusiak előtt lehet világhi, de én közönséges

mindennapi faragatlan tuskónak tartom. Mindössze is szeretné erőltetni az előkelő modort.”

„Jaj édesem, te nagyon szigorú vagy — hangzott ismét a czérnahang — no de minden hiányt kipótol a szerelem. Úgy hallom, jegyessed igen csinos férfi.”

E szavakat általános kacaj követte. (Nagyon jól eshetett ez Tóninak ott a másik szobában).

„Valóságos Adónisz!” szólt az egyik.

„Még pedig diszkiadásban”, jegyzé meg a másik.

„Haja olyan, mint a serté”, tromfolt egy harmadik.

„Feje négyszögletű”.

„Szeme zöld, mint a tengervíz.”

„Dereka olyan kurta, mintha nem is volna.”

„Lábszárai épen jók volnának pipaszárnak.”

„De még ez mind semmi. Hát az orráról egészen meglepedkeztek? Világkiállításra lehetne küldeni diszpéldány uborka gyanánt.”

Minden megjegyzést hangos kacaj, iszonyú zsvaj követett. Petronella kisasszony kacagása túlhangzotta valamennyit.

„De hát miért mégy hozzá, ha ily csodabogár?” kérdé a czérnahang.

„Tudod lelkem, kedvem jött egy kis uras tréfára. Nem lesz-e nagyszerű, mikor én majd az én jámbor férjem uramat nagy orránál fogva vezetem a világban?”

De már ezt nem tűrhette tovább Tóni. Elyelt mindent, a mit hallott, hanem az orrát, azt már nem hagyta becsméreltetni még hercegi koronáért sem. Rettenetes düh fogta el, s magánkívül ordította:

„De hisz engem ugyan nem vezetget a kisasszony!” s azzal egy útjában álló széket négyfelé rúgva kirohant a szobából, bevágva az ajtót maga után úgy, hogy az menten kétfelé repedt. Rögtön befogatott, s meg sem állt hazáig.

* * *

Az esküvőből természetesen mi sem lett. Petronella komtesz mindjárt másnap visszakarta a jegygyűrűjét.

Tóni még két hétig dühöngött, aztán elhatározta jobb útra térni, újra a kis özvegy háza táját kezdé kerülgetni, s nem telt bele egy hónap, az oltár előtt elmondták a „holtomiglan-holtodiglan”-t.

* * *

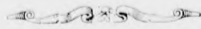
Petronella komtesz még vagy két esztendeig buzgó kitartással olvasta a regényeket, akkor egy reggelen hosszasan időzött tükre előtt, minek eredménye az lón, hogy Petronella „elhatározta”, miszerint soha sem megy férjhez. Gyűlöli, ki nem állhatja, megveti az egész férfinetet. Ellenben nagy szeretettel viseltetik a macskák irányában.

* * *

Tóni boldog családapa. Mindenkinek megesküszik, hogy ő a legboldogabb ember a föld háján. S a mikor erre megesküszik, ezt is hozzá szokta tenni:

„És én ezt a boldogságot az orromnak köszönhetem.”

Emberek! tiszteljétek a nagy orrokat!

A kis koldusleány.

(Képpel a 20-ik oldalon)

Apja leesett a házfedélről s mindjárt szörnyet halt, anyja pedig addig búsult utána, hogy ő is meghalt. A kis Kati még nem tudott akkor busulni, ő élve maradt. Mikor az anyja koporsóját kivitték, az udvarból egy öreg ott lakó néni fogta pártját a gazdátlan porontynak, s ő tanította ki arra a mesterségre, a mit most folytat . . .

Az pedig nagyon szomorú mesterség . . .

Oda kell állani az utcza szögletére, dideregni kell tudni figyelmeztető fogvaczogtatással, (a mi nem is olyan valami nehéz tél közepén ilyen ruházatban) aztán az egyik kéznek örökösen kinyujtva kell lenni a járók felé, hogy abba a részvét krajezárjait könnyen be lehessen hullatni.

Ha már ebben a mesterségben nincsenek meg valakinek azok a természeti előnyei, hogy vak vagy sánta lehessen, hát legalább legyen részvétre indító ártatlan gyermeki arca. Az is ér valamit.

Az öreg asszony felösmerte e szép tulajdont a kis Katiban, s betanította arra a pályára, a melyik kezd egy idő óta nagyon népszerűvé lenni.

S azonfelül folyton tökéletesedik.

A kerepesi uton már egy régi koldus megunta az örökös kiabálást, s nem rég aranyos betűkkel iratta ki egy kis táblán, a mit kényelmesen a nyakába akasztott, hogy: „kérek egy krajezár!”

Mennyivel jobban kifejezi e három szót a képünkön látható leányka kis reszkető keze, és összefogott köténykéje, mely míg a másik kezét melengeti, egyszerűs mind a már kapott adományok tartójául szolgál.

Korán kell szegénynek megtanulnia, milyen nehéz az élet.

Este haza viszi a gyűjtött rézpénzt; ha több, mint tegnap volt, az öreg asszony azt morogja, hogy még több is lehetne, ha pedig kevesebb, mint tegnap volt, akkor a kis Kati még verést is kap tetejébe annak, hogy enni meg nem kap.

No de mindez hasznára válik, mert mind a verés mind az éhség soványítja, satnyítja, s folyton alkalmasabbá teszi az „üzlet“-re.

A kis koldusleány. (Szövegét l. a 19-ik oldalon.)

A legszebb madár.

(Képpel a 21-ik oldalon)

Ha a madarak nem a legerősebbet, legtekintélyesebbet, hanem a természet által a legpazarabbul díszítettet választanák királyukká, a választás kétségkívül a paradicsom-madárra esnék, mert ezek joggal nevezhetők a madárvilág Vénusainak.

Egy tekintet képünkre, s alkothatunk magunknak

némi fogalmat, mily gyönyörű lehet e madár a szabad természetben.

Képünk a „nagy“ paradicsommadarat ábrázolja, melynek a nagy természetbuvár Linné e nevet: *Paradisea apoda*, mely magyarul láb nélkülit jelent, adá. A természettudomány atyja ezzel csodálatos babonát örökölte meg. Azon utazóknak, kik Kelet-India fűszerországaiba utaztak, a bennlakók által más drágaságokon kívül oly összeszáritott madárbőrök is mutattattak, melyek ritka pompával bírtak, de közelebbi megtekintésnél észlelhető volt, hogy sem lábaik, sem szárnyaik nem valának. A

csodásan meglepettek tehát azon véleményben voltak, hogy a „nap-madarainak“ lábai és szárnyai nem lévén, tehát sem járni sem repülni nem tudnak, s így a levegőben élnek, ott táplálkoznak és a nap sugarait isszák. A hollandi van Linschoten János, korának egyik legnagyobb tudósa ezen állítást szintén megerősíté, és e szárnyasoknak „paradicsommadár“ nevet adott. Ez természetesen tökéletes igaz volt, csak hogy a tudós ur nem tudta, hogy a bennszülöttek ez állatoknak szárnyait és lábait levagdosták, pálmalevelekbe burkolták és füstre akasztották, miáltal a test összezsugorodott, de a csodálatos tollazat még tündöklőbb lőn. De a bennszülöttek sokkal ravaszabbak voltak, semhogy e titkot elárulva, e keresett czikknek ártsanak.

A nagy paradicsommadár a tudósok által „apodá“-nak, a kisebbik pedig „pauaná“-nak nevezetik, melyek egymáshoz igen hasonlítanak. Természetesen nem képzelhetünk magunknak helyes fogalmat, ha egy fogoly szomorú paradicsommadarat látunk, összehasonlítva az őserdőben szabadon élő testvérével. A paradicsommadár hazája Papua sziget.

Russel Vallace Alfréd, ki a Papuaszigetet beutazta, a paradicsommadarat következőképen írja le: „A test, szárnyak és a fark erős kávé-barna színű, mely azonban a mellen fekete-violett színűbe, vagy bíborbarnába megy át; fejének búbja és nyaka rendkívül kényes sárga, rövid tömör tollazattal, hasonlítva a bársonyhoz; torkának alsó része fel a szemig smaragd zöld színű, pikkelyes tollazattal s gyönyörű érczfényvel van felruházva. Csőre ólomkék és meglehetősen nagy, erős de jó formájú lábai szürkevörösek, szárnya alól testének miu-

den részéről tömör, sokszor két láb hosszú csomagtol-
lázat nyulik le, mely a legesillogóbb aranyzöld színben
játsszik, s csakis a csücsnél veszi fel a halaványbarna
színt. Ezen tollbokrétá önként kiterjeszthető annyira,
hogy a madár egész testét fedi.“

S a mamuska nagyon jól tudja, hogy mivel kell
az ilyen kis emberek sirását elállítani. Gézika egyszerre
elcsendesül, s oly hirtelen szűn meg sirása, mintha csak
ollóval vágták volna el.

Hanem hát nem is lehet azt csodálni. Apuska
épen tegnap jött haza Pestről, s nagy ünnepélyességgel
húzott elő a paktáskából egy ujdonat új képeskönyvet.
Istenkém! milyen gyönyörű czifra a táblája. Lehetetlen,
hogy a láttára ne támadt volna a kis Gézának az a

A legszebb madár. (Szövegét l. a 20-ik oldalon.)

A képeskönyv.

(Képpel a 24 oldalon)

„No Gézika, ne sirj, mert akkor délután nem mu-
tatom meg a képeskönyvet!“

E nyájas fenyegetőzéssel akarja a jó mama lecsi-
títani a kicsi Gézát, ki jó félóra óta hullajt már keser-
ves könnyeket a fölötti nagy bujában, hogy a Bodri
kutya meg a Czirmos czicza egymással kegyetlenül ösz-
szeverekedtek.

gondolata, hogy milyen jó volna azt a szép czifra
valamit — megenni.

De persze, hogy a képeskönyv nem emivaló; sok-
kal fontosabb szerepre van hivatva: bevezetni a kis Gé-
zikát a tudományok előszobájába.

S Gézika maga is fölfogja ennek fontosságát, leg-
alább nem tulajdonithatjuk másnak, hogy a képeskönyv
említése olyan varázshatással volt rá.

Alig is várja, hogy jőjjön az a délután. Még az
ebéd sem kell neki, pedig kedvencz holmi kerül az

asztalra: palacsinta barackklekvárral. A legnagyobb meg-
erőltetéssel sem képes egy félnél többet legyúrni, máskor
könnyen megfelelt másfélnek is.

No de végre itt a délután. Apuska veszi a pálczá-
ját, s indul a kaszinóba. Most már aztán mamuska sem
várhoztatja tovább a fölízgatott kedélyeket, karos-
székbe ül, ölébe veszi Gézikát, aztán fölnyitja azt a szép
cízfra táblás könyvet.

De már erre Ilonka is ott hagyja bábuját, pedig
épen most akart rá tisztát adni, s ő is oda csatlakozik
a mama mellé.

Különben Ilonka már nagy leány, innen-onnan már
majd a hatodik születésnapjára kap szokás szerint egy
fényes aranyat a papától, s ha nem dicsékszik is vele,
biztosak lehetünk a felől, hogy ő már eltudná olvasni,
ha valami volna nyomtatva azok alá a szép képek alá.
Különben nincs is szükség semmi magyarázó szövegre,
megmagyarázza a szép képeket maga a mamuska.

„No látod, ez itt a czoczó, huszár bácsi ül rajta,
nézd csak milyen szép piros a nadrágja, aztán milyen
szép ezüstös sarkantyúja van, majd ha te nagy leszel,
akkor neked is ilyen sarkantyús eszímád lesz. Nini! hát ez
itt mi? A bizony! egy kutyuska; majd ha megnő, ez is
olyan lesz mint a Bodri. Ez itt meg egy angyal, olyan
jó angyal, a ki a jó kis fiukra vigyáz, milyen szép fe-
hér szárnya van, stb. stb.“

Igy magyarázza a mamuska sorba azokat a szép
képeket, s mire a végére ér, Gézika már óriás haladást
tett a tudományos ismeretekben, s semmi kétség, hogy
doktor lesz belőle.

A hűtlenhez.

Ne emlited a multat,
Fáj az nekem nagyon! . . .
Ne kérdezd, hogy miért,
Hiez ugy sem mondhatom.

Nincsen hozzá erőm,
Nem bírja a lelkem.
Óh hogy én teneked
Egykor hinni mertem! . . .

Hittem gyémántszemed
Búbajos egének,
Szerelmet hazudó
Csókjaid hevének.

Hittem, hittem vakon
Mindent, mindent neked;
Óh! hogy ez a szív csak
Sajg — és meg nem reped!

Ifj. Nagy György.

Egy spiritiszta-ülés Uj-Seelandban.

Ujabb időben a spiritualismus meglehetősen hódítá-
sokat tett. Művelt népeknél is, különösen pedig Angliá-
ban és az Egyesült Államokban nagy számmal akadtak
követői, kik elhitték, hogy az elhunytak szellemeit
akármikor meg lehet invitálni egy kis barátságos dis-
kurálásra.

Ez a tan épen nem a civilizáció, a 19-ik század
szülötte, ellenkezőleg a műveltség legalsó fokán álló né-
peknél találjuk bölcsőjét. Az eszkimóknál, az északame-
rikai indusoknál, Nyugatfrika négereinél nagyon el van

terjedve a spiritualismus tana, a szellemekkel való köz-
lekedés hite, sőt az ausztráliai néptörzsek egy része
szintén spiritiszta,

Ezek közé tartoznak első sorban az uj-seelandi
bennszülöttek, az u. n. maórik.

Ezek a vademberek saját mediumjuk, jobban
mondva boszorkánymesterük segítségével, ki „Tohunga“
nevet visel, a legkényelmesebben, minden nehézség nél-
kül közlekednek elhalt barátjaik, atyjafiaik szellemével.
Az ő hitük szerint az elhaltak szellemei a „Te Reigna“
szigetre vándorolnak át, honnét azonban a Tohunga bár-
mikor megidézheti őket, ha például valami izennivaló
van a másvilágra. Egy ily szellemi látogatás természe-
tesen mindig nagy és érdekes esemény, hanem a maórik
ezt a legnagyobb titokban tartják, s csak nagy ritkán
sikerül idegennek egy ily szellemi látogatást szintén vé-
gig élvezni. Egy újabb utazónak mégis sikerült, s ez az
ott tapasztaltakat a következőkben írja le.

A maóriknak egy kedvenc fiatal főnöke, ki övéi-
nél nagy tiszteletben és szeretetben állott, egy útközet-
ben elesett. Hozzátartozói addig ostromolták a Tohungát
kéresekkel, míg ez végre megígérte, hogy az elesettnek
lelkét majd megidézi egy kis szóbeszédre. Egy napon meg
is jelent a faluban, hol az illetők laktak, tudatva, hogy
következő éjjel lesz a szellemi látogatás abban a nagy
épületben, hol rendszeren az összejövetelek szoktak lenni.
Miután az elhunyt főnök nekem is jó emberem volt, én
is meghívást kaptam az ülésre, ha netalán valami mon-
danivalóm volna szellemének. Némi habozás után elha-
tároztam megjelenni.

Mindenekelőtt meg kell jegyeznem, hogy az elhunyt
főnök műveltség tekintetében jóval előbb volt, mint a
többiek, s ő volt az első és egyetlen az egész törzsben,
ki írni és olvasni tudott, s a többiek nagy bámulatára
valami naplófelét is vezetett, melybe a törzsnél előfor-
dult születéseket és halálozásokat, valamint a nevezete-
sebb eseményeket írta. Ez a napló a főnök halála után
eltűnt, s hasztalan keresték hozzátartozói, kik ezt, mint
becses emléket akarták megőrizni.

A meghatározott időben, a mint az éj beköszöntött,
megjelentünk a nagy épületben. A Tohungát már ott
találtuk. Több tűzrakás volt gyújtva, melyek azonban
csak részben világíták meg a tág helyiséget. A Tohunga
a legsötétebb sarokba huzódott vissza. Az összes jelen-
lévők a legfeszültebb várakozásban voltak, s az általá-
nos csendet csak az elhunyt testvéreinek s egyéb roko-
nainak csendes zokogása zavarta. Az egész gyülekezet
izgatott volt. Ez az állapot jó ideig tartott, s rám is
oly hatással volt, mintha csakugyan valami nagy dolog
volna készülóban. Az asszonyok és leányok fájdalmas
sóhajai, a férfiak ünnepélyes, komoly magatartása arról
győzték meg, hogy a jelenlévők egyike sem táplál leg-
kisebb kétséget sem a történendők iránt.

Láttam, amint az elhunytak fiére némán törtölte
ki szeméből a könnyeket, s most már bántam, hogy
eljöttem, mert féltem, hogy valami módon akaratlanul is
elámulom kétkedésemet, mi a legérzékenyebben fogja
sérteni a többiek kegyeletét. De lassacsán aztán én is
mindinkább átengedtem magam a csalódásnak.

Mintegy harminczan ültünk körben. Az ajtó be-
volt zárva, a tűz kialudt, csak a parázs csillogott még
a sötétben. Nyomasztó hőség volt, mindig sötétebb lett
úgy, hogy a Tohungát végre teljes sötétség fődte. Egy-
szerre, egész váratlanul e kiáltás hangzott:

„Üdvözöllek benneteket! Üdvözöllek mindnyájato-
kat! Üdvözöllek téged törzs-m! téged családom! titeket
barátaim! üdvözöllek téged is európai barátom!“

Ez az utóbbi ödvözlés nekem szólt.

A merész csalódás sikerült, az első rohamra érze-
keink és gondolkozásunk meg voltak bénítva. Az el-
hunytak testvére, egy 23 éves csinos nő sikoltott föl
először; sikoltása a legnagyobb szeretetet s egyszer-

mind kétségbeesést fejezte ki. Kitárt karokkal rohant a sötét hely felé, honnét az üdvözlő kiáltás hangzott, de azon pillanatban egyik fivére megragadta karját, s erővel visszatartá. A nő még egyet sikoltott, aztán eszméletlenül rogyott a földre.

Alig hogy ez elnémult, egy másik nő sikoltott fel, s akart a sötétbe rohanni, de ezt is visszatarták.

„Nézd, megfogatok — kiáltá kétségbeesetten — nem akarnak hozzád eresztetni. Pedig ugy-e te vagy? csakugyan te vagy? óh mondd igazán, hogy te vagy! Nem eresztenek hozzád, de azért ne félj, én mégis hozzád megyek! mielőtt a nap fölkel, nálad leszek!”

Ezután ez is ájultan rogyott össze, s az előbbi nővel együtt kivitték. A többi nők is sikoltoztak, jajgatottak, de a férfiak lassacskán lecsillapították őket. A férfiak is nagyon fel voltak izgatva, hanem mégis jobban tudtak magukon uralkodni. Csak két öreg emberen, kik mellettem ültek, nem látszott a fölindulásnak semmi nyoma, bár ezek arcán is a legszilárdabb hit kifejezése ült.

(Vége következik.)

Réthy Mihály sirjára.

Kerepesi temetőben
Virág hervad, virág nyílik,
A tizeden nem volt soha,
Elhagyatott, báé volt mindig.

Életedben arattad a
Koszorúkat, dícsőséget,
Disztelen sir, korhadt fejfa
Hirdeti most csak emléked.

Csikós Márton *)

A párisi világkiállítás.

(Képpel a 25-ik oldalon.)

A világkiállítás csarnokaiban az egyes országoknak nemcsak ipar- és kereskedelmi czikkei szemlélhetők, de azok előállítás módja is. Az egyes csarnokokban egész műhelyek vannak fölállítva, melyekben egész hangyaszorgalommal munkálkodnak a különféle iparágak legügyesebb munkásai. Ez alkalommal az

indiai osztályba

vezetjük olvasóinkat. A legérdekesebb látvány itt a híres indiai shawlok készítmódja, mely képtünkön is szemlélhető. Indiai munkások mindig nagyszámú nézőközönség szemei előtt készítik a világ leghíresebb és legdrágább shawl-jait. Különben, ha tekintetbe vesszük, mily roppant időbe és fáradságba kerül csak egy ily shawl-

*) Réthy Mihály sirja a legelhagyatottabbak közé tartozik az egész kerepesi temetőben. Egy kopott, szüette fejfa mutatja csak, mily nagy emberünk porai nyugszanak a földdel csaknem egyenlő sírhalom alatt. Ez az u. n. „vándor-fejfa”, mely azelőtt Szerdahelyi Kálmán, majd Bernát Gázi és Sárossy Gyula sirját jelölte, s mikor az utóbbi is kapott rendes sírlepleket, akkor tüntek Réthy Mihály sirjára, hol most is gyászoskodik. Cs. M.

Cs. ur méltó elkeseredésével szemben örömmel jelenthetjük a leghitelesebb forrás, nevezetesen Vasvári Kovács Józsi bátyánk nyomán, ki elhunyt jelesünk sirjának legkegyeletlenebb öre, hogy a „Miska bácsi” sirjához is kész van már egy díszes sírleplek, melyet közelébb föl is állítanak. Akkor majd aztán ott is „virág hervad, virág nyílik.” Szerk.

nak az elkészítése, csodálnunk kell, hogy még nem kétszer-háromszor oly drágák, s igaz ugyan, hogy az Európában készült shawlok sokkal olcsóbbak, de a ki ismeri az itteni készítmódot, s most látja az indiai shawlnak készítését, a nagy árkülönbséget egészen természetesen fogja találni.

Törkölyössy Seböstyén

urambátyám

vadászhistóriái.

Hát hogy azt szeretnénk tenni, hogy kő fogni nyulat elevenyön? Naszszörű! hát úgy a hogy én fogtam. Mer lüni lütem én má elég nyulat, de disznó teröm a káposztába mondok, elevenyön is köllene mán fogni. Az ám, de hogyan. No persze tuggyátok maganfajta vadászembőr sok fortélyosságot ki tud komponálni, a mi a mestörségöl szükségös. Azt nagyon jó tuttam, hogy a nyulak az egész környékön esténként vizitöket csapnak egymásnál. Természetössen könyv nélkül nem tuggyák egymás lakását, hanem csak úgy akannak oda, hogy mindég szaglálónnak. No megájj csak mondok, jó hogy tudom. Kapom magam, kiviszök magammal egy teli pikszis tubágot, gyönyörösögössen elhintöm a kukoriczás szélibe, osztán odafekszök egy nagy keserülapu levél alá és lesöm, hogy mi lösz már ebbül. Hát gytünek a nyulak, szokás szörént szimatónak, a sok tubágot természetössen fölszítják, nem telik bele egy minúta, valamennyi úgy el kezd pürüszkölni, hogy a nagy pürüszköléstül nem tunnak szalauni. Jó vagyunk má, mondok Egész komótossan előbújok a kapulevél alul, kiviszök a zsebömbül egy madzagot, s gyönyörösögössen rákötök vagy öt nyulat, melyeket osztán olyan szépen hazavezettem, mintha csak bárányok löttek volna. No gondóhattjátok, hogy otthon vót osztán bámulat.

A képeskönyv. (Szövegét l. a. 21-ik oldalon.)

A párisi világkiállítás. — Indiai shawl-készítők.
(Szövegét l. a 23-ik oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónóinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk erejét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb czikkekre, kézi munkákhoz szükséges dolgok stb. beszerzésére szivesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. sz. Nyári ruha fiatal hölgyek számára.

E csinos öltözék egyszerűsége mellett is igen elegans, s bármily tetszés szerinti világos nyári szövethől készíthető.

A képtünkön látható finom fehér mullból készült, s áll a szoknyából, tunikából és a blouseszerű derékből. A szoknya alsó részét meglehetősen széles plissé köríti. A tunika két részből: alsó és felső részből áll. Az alsó részen hegyes fogak (czakkok) vannak vágva, melyek ötsoros keskeny szalag-szegélyvel, valamint széles himzéssel vagy csipkével díszítve, s ez, mint képtünkön látható, a szoknya alsó fodrozatára borul. A tunika ez alsó része egész simán borul a szoknyára. A tunika felső része az alsóval hasonlólag van díszítve, t. i. ötsoros szegélyzetű hegyes fogakkal, s széles himzéssel vagy csipkével. Ez a rész az alsó tunika fölött alul a jobb oldalon kezdődik, honnét, mint képtünkön tisztán látható, harántosan fölfelé húzódik előre, s három mély ránczba fogva ér véget.

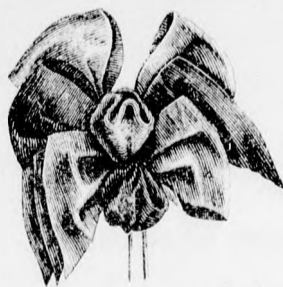
E csinos ruhát, mely különösen karesú, nyulánk természetű hölgyeknek ajánlható, blousederek egészíti ki, mely elő részén sötétebb színű betéttel van díszítve. E betétet szegletesen vágott fogak (l. képtünkön) teszik még csinosabbá.

2. és 3. sz. Hajdisz- és mellesokor háromszínű atlasz-szalagból.

A divat a látszólag egymással egészen ellentétes színeket oly szerencsésen és összhangzólag tudta összeállítani, hogy például ily különböző színekből összeállított szalagesokrok nem kis díszére válnak a női öltözéknek. Jelen számunkban két ily szalagesokrot mutatunk be szép olvasónóinknek. Az egyik (2. sz.) hajcsokornak van szánva, a másik (3. sz.) mellesokor a ruhaderék elő részére. E csokrok háromszínű atlasz-szalagból készítendők; az egymáshoz illő színek lehetnek aranysárga, sötétvörös és sárgás szegfűpiros; vagy vörös, sárga és kék, vagy vörös, sárga és zöld; csak természetesen a színek megválasztásánál arra kell ügyelni, hogy a színárnyalatok egymással összhangzóak legyenek. Arra is vigyázni kell, hogy a csokor színei magának a ruhának színével ríktó ellentétben ne legyenek.

1. sz. Nyári ruha fiatal hölgyek számára.

2. sz.

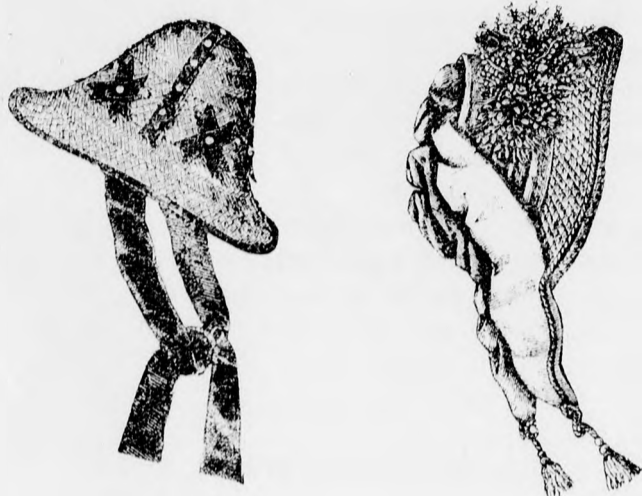
3. sz.

2. és 3. sz. Hajdisz- és mellesokor háromszínű atlasz-szalagból.

4. sz. Por- vagy esőköpeny szürke mohair-ből.

A 4. sz. képen szemléltető paletot a forró nyári napokra való, védelmtől a por vagy váratlan eső ellen. Igen czélszerűen használható kirándulásoknál, utazásoknál is. A szövetet illetőleg a czélnak legmegfelelőbb szürke mohair-ből készíteni. Szabása, s kiállítása a lehető legegyszerűbb, s épen ez teszi csinosná, eleganszá.

Kiegészítő része szürke angol szalmakalap hasonlított strucztoállal és fátjóllal.

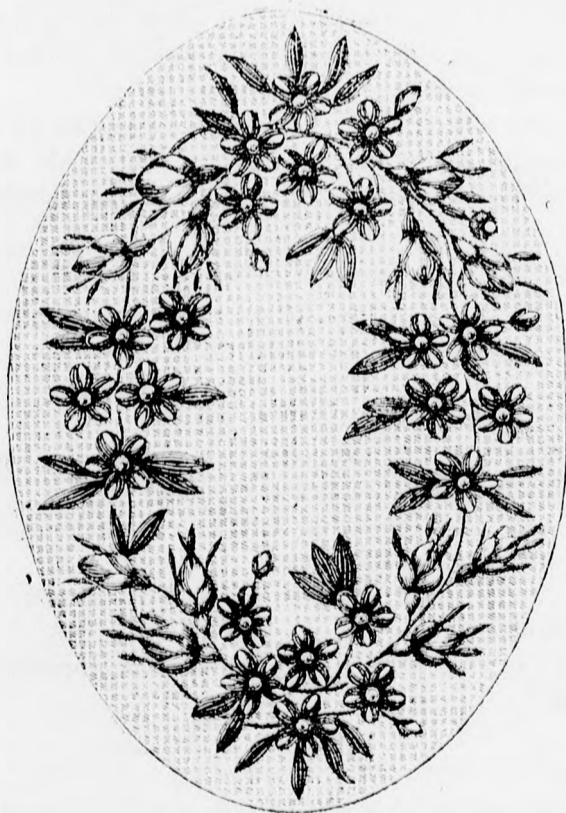

5. sz. Egyszerű kerti- vagy fürdőkalap.

6. sz. Könnyű kerti kalap fehér forgácsfonadékból.

5. sz. Egyszerű kerti- vagy fürdőkalap.

Egészen közönséges gyékényfonatu kalap, khinai alakra. Az egész díszítés kétujjnyi széles bársonyalagból van arra a formára, mint képtünkön látható. A bársonyszalagra lehet még csillagokat varrni. Ha az ily kalap fürdőkalapnak használtatik, a bársonyszalag helyett közönséges vörös szövetet alkalmazhatunk díszítésre.

8. sz. Himzés a 7-ik számhoz.

4. sz. Por- vagy esőköpeny szürke mohair-ből.

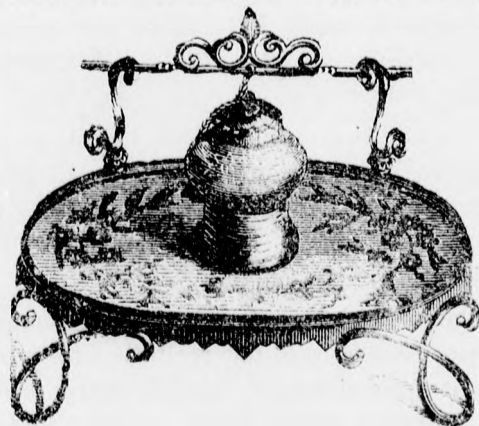
6. sz. Könnyű kerti kalap fehér forgácsfonadékból.

Ez egyszerű kalapnak tulajdonképen csak karimája finom fehér forgácsfonadékból készített, felső része kemény túll, melyet egyszerűen fehér batisttal fődünk be, melyet a kalap tetején öt széles ránczba fogunk. Fűkösorú néhány sötétpiros mákvirággal igen csinos díszítést képez. A battiszt a kalap hátsó részén apró dudorokat (puffokat képez) s két vége szalag gvanánt lefügg, melyeket még selyembojtokkal díszíthetünk.

Kézi-munkák.

7. és 8. sz. Tintatartó himzéssel.

A 7. sz. képen látható csinos tintatartót természetesen készen kell venni vagy megrendelni, a tulajdonképeni kézi-munka a 8. sz. képen látható himzés, melylyel a tintatartó díszítetik. Legjobb aranysárga brazíliai

canevast használni, melyre tojásdad alakban himzertetik egy rózsabimbókból, nefelejtsből és zöld levelekből álló koszorút.

(l. 8. sz.)

7. sz. Tintatartó himzéssel.

A kezek ápolása.

Kedves dolgot véltünk tenni bájos olvasónőinknek, midőn a kezek ápolásáról a legkitünőbb orvosi források nyomán néhány kimerítő adatot közlünk. Tagadhatatlan, hogy a kéz rendkívüli érdekfeszítő tanulmányra nyújt alkalmat, a nélkül, hogy a cigánynők tudományához, az igazmondáshoz, jobban kártyavetéshez kellene folyamodnunk. De ha már a kéz oly gyakori kritikai pillantásoknak és ítéleteknek van alávetve, úgy kívánatos volna, hogy annak ápolása ne hanyagoltassék el, különösen ne a hölgyeknél. Igaz, hogy nem minden kéz lehet a szépség törvénye szerint alkotva, de ellenben mindegyik gondos ápolás mellett finommá és lágygyá tehető. E tulajdonságok elnyeréséhez következő eljárást ajánljuk és tanácsoljuk olvasónőinknek:

Forró vizet felöntünk szappangyökérre, melynek azonban nem szabad gyengének lenni, a folyadékot kihűlni engedjük, átszűrjük, süvegekbe öntjük, aztán a következő módon használjuk: miután kezeinket megmostuk, három-négy percig ezen folyadékban áztatott kenyérhéjjal dörzsöljük, ismét megöblítjük tiszta vízben, s jól meg hagyjuk száradni.

A kéznek gondos megszáritása főtényezője az ápolásnak, mert a kezek, ha ezen eljárás ellen vétünk, nyáron a napon könnyen összeéghetnek, télen pedig fagydagánatot kapnak. Ez utóbbiak nevezetesen csunya vendégek, melyek nem oly könnyen távolíthatók el. Legjobb szer mégis ellene a borogatás a fájós helyekre. A borogató ruhák tiszta és kölni vízbe mártatnak; később kevesebb és kevesebb vizet vegyítünk a kölni vízbe, végre pedig a ruhát tisztán kölni vízbe mártjuk.

Hogy azon kezek, melyek a naptól összeégtek, fehérségüket ismét visszanyerjék, első kellék őket a levegővel való érintkezéstől megóvni s folytonosan bőrkésztyűben járni, és a következő kenőcsöt használni: két lat viasz 10 lat édes mandula-olajban felolvasztatik, s miután teljesen folyóvá tétetett, porcellánedénybe öntetik. Néhány perc múlva a folyadék összefut, ekkor egy kanállal kevertetik fel óráig, s a folytonos keverés közt kevés rózsavíz öntetik hozzá.

A kézmosáshoz mint kitünő szert a következőt is ajánljuk:

Néhány édes mandula forró vízben leforráztatik, porcellánedényben összetöretik; ehhez egy fél nehezék méz és három igen friss tojás-sárgája, mely azonban előbb egy kanál keserű mandula-olajjal összekevertetik, adatik. E vegytöleg addig kavartatik, míg tészta-nemű lesz, miből aztán mosakodás alkalmával mogyoró nagyságnyi vétetik, mely kitünő eredményt eszközöl.

Azon bájos olvasónőink azonban, kik kezeik mosásához szappant használnak, igen jól cselekszenek, ha a szappan megválasztására nagy gondot fordítanak, s ha esetleg mosdószappanjukat honn ohajtják készíteni, következőket ajánljuk:

Egy font fehér szappan egy font borszeszben, melyben néhány csöpp eczet-sav van, felforraltatik. Ezen vegytöleghez két lat gummi-mézga adatik, mely előbb egy egész napon át hideg vízben ázott; aztán az egész jól felzavartatik, s hogy kellemes illatot kapjon va-

lami tetszés szerinti illatszer adatik hozzá. A szép körömök a kéz legkecsesebb díszei, miért is igen ajánlatos erre a lehető legnagyobb gondot fordítani. A körömök éles ollóval szép gömbölyűre vágassanak le, s az oldalcsucok mindig eltávolítandók. A körömök mindig szalmaszályni szélességben álljanak kilebb az ujjhegynél, de a köröm ezen fehér széle mindig a legtisztábban tartassék. A köröm tövén levő bőr a mosakodás után rendszeren a törülközővel lefelé nyomassék; ez minden más eszköznél sokkal ajánlatosabb. A sok reszelés igen árt a körömöknek, mert ezáltal részint megvékonyul, részint töredezni kezd. Azoknak, kiknek körmei töredeznek, következő szert ajánljuk: egy nehezék mastix, egy nehezék törött kolophonium, egy nehezék timsó, és kevés viasz, melyek egybeolvasztatnak.

Midőn olvasónőinknek ezen módokat ajánljuk, természetesen meg kell jegyeznünk, hogy túlozni semmit sem kell, mert a kéznek gyakori mosása is csak rossz következményeket szül, egy szóval itt is áll azon arany szabály: „A jóból is árt a sok.“

Az unalom óráira.

A köröm-jósda.

A jóslás sokféle faja közt nem utolsó helyen áll a jóslás a kezujjak körmei után, melyet különösen a spanyol nők kedvelnek. A jóslás történhetik a körömök színe és alakja után.

a). A szín után:*)

Tiszta fehér köröm szerelmes természetűre, finom testalkotásra, de gyengélkedő egészségre mutat.

Fehér köröm szürke foltocskákkal: könnyen fölizgatható, kissé melancholikus természetűnek a jele.

Halvány, ólomféle színű körme van a szorgalmas, tehetséges embereknek, kik a gyengéd érzelmeknek nem nagy kedvelői.

Pirosas körömök fehér foltocskákkal heves, könnyen gyulékony természetűre mutatnak. Kik ilyen körömökkel bírnak, úgyesen játszák az őszintét, húszívűt.

b). Az alak után:

Kis körmű egyének nagyon szerények a szerelemben. Más dolgokban nagyravágyók.

Hosszú köröm hosszú életet, jó egészséget, de csekély gazdagságot jósol.

Gömbölyű köröm jellemzi a tudóst. Ilyen körömmel bírnak továbbá az önzők és hiúk.

Széles köröm szelid lelkületre, hatalmas étvágyra s tréfás természetűre mutat.

Húsos köröm hidegvérű, csendes, békeszerető egyént jellemez.

Szabálytalan köröm állhatatlan természetűnek a jele.

*) A köröm-jósda egyes adatait híven az eredeti forrás után közöltük. Lehet, hogy sokban találók, hanem azért természetesen nem kell egészen készpénznek venni, miután „nincs szabály kivétel nélkül“.

H U M O R.

Egy egészen új ócska történet.

Szerfölött érzékeny história.

Esteli 6 óra már elmúlt, de 7 óra még nem volt. Mint ilyenkor már általánosan bevett szokás, alkonyodni kezdett, s az emberek azon része, mely nem akart sötétben maradni, gyertyát gyújtott. A lámpagyújtogatók az utcákat kezdték illuminálni.

Ebben az elég regényesen leirt időtájban egy szökésben telhetetlen fiatal ember kalimpált végig, ha jól emlékszünk, a sugárúton. Ez a fiatal ember Czinóber Bonifác volt, egy érzelmekkel telt keblű piktor, ki ép oly művészi odaadással pingált arc- és tájképeket, mint ékes csizmadia- és greizler-czimtáblákat, sőt a szobafestéstől sem irtózott.

Tehát mint mondtuk, Czinóber Bonifác a főnnebbi regényesen leirt időtájban ha jól emlékszünk a sugárúton kalimpált végig, gondolatban, senki által nem hallhatólag azt a nótát dudolva:

„Sárga a csirke lába
Nincsen a ki mögrágja.
Tunná rulla, tönné róla,
Ha te tunná, tönné rulla.“

Hirtelen egy szurtos ficzkó lép hozzá, a markába nyom valami levelet, azután ugyanazzal a hirtelenséggel, melylyel jött, ismét elszalad.

Bonifác négy és háromnegyed perczig törte a fejét, ki küldheti neki a levelet, de belátván, hogy kétszer annyi ideig, vagyis kilencz és fél perczig is hasztalan törné, a saját feje helyett inkább a levelet törte föl, melyből egy gázlámpa tizenkét faggyú-, vagy nyolcz miligyertya erősségű fényénél a következőket olvasta:

„Szánalomraméltó piktor úr!

Ön abban a biztos hitben él, hogy szeretője, Limonádé Trézsi, a vasalóleány egyedül önt szereti. Oh maga díszpéldányú számár! Tudja meg, hogy Limonádé Trézsi magát a lehető legnagyobb lóvá teszi, s mfg maga mint egy kéthónapos bornyú ábrándozik felőle, ő Halblinksz lajdinánd úrral e legboldogabb órákat tölti odahaza.

Magának vén számár
egy jóakarója.“

Minthacsak egy négy arasztos hosszú bicsakot dőftek volna Bonifác érzékeny szívébe, mikor ezt a keneteljes levelet elolvasta, s kétséget sem szenved, hogy a földre rogyott volna, ha rogyás közben épen fele úton belé nem akad egy padba, mely szerencsére épen ott állt mellette.

Buta eltompultságban, vagy ha jobban tetszik, eltompult butaságban ült itt öt percz hiján tiz perczig, akkor fölugrott, s bámulatos elhatározottsággal kiáltá:

„El hozzá! El Limonádé Trézsihez! El a krokodé-lusszivü vasalóleányhoz!“

Miután a hűtlen kedves fölkeresése ily háromszoros ünnepélyességgel elhatározottatott, Bonifác megfordult, s miután nyolczszázkilenczvenkét lépést haladt előre, balra kanyarodott egy mellékutczába, hol a petróleumlámpák sötétjében csakhamar eltűnt szem elől.

Miután Bonifácot a sötétben most már úgysem láthatjuk, hagyjuk őt dült szívével és vékony lábaival baktatni, mi pedig ugorjunk át a paradicsom-utczában egy kicsi szobába.

Az élénk fantáziájú olvasó már bizonyosan kitálta, hogy ez a kicsi szoba a Limonádé Trézsi szobája.

Beléptünkör vizsga szemeink rögtön egy ágyat, egy sifonért, öt széket és egy asztalt pillantanak meg. Ha nem resteljük a további fáradtságot, az asztalon egy tál gulyáshust és hat boros flaskót fedezünk föl. E flaskókat kissé széttolva a háttérben egy kanapé ötlük szemünkbe, melyen két, az emberiség két nemét képviselő egyéniség, tudniillik egy férfi és egy nő foglalnak helyet.

Kell-e mondanunk, óh olvasók, hogy a himnemet Halblinksz lajdinánd ur, a nőnemet Limonádé Trézsi képviseli?!

A lajdinánd karja a Trézsi nyakát, a Trézsi karja viszont a lajdinánd nyakát ölelte át, szóval mindkettő karjai egymás nyakát.

A lajdinánd arczkifejezése kegyetlen, vérszomjazó, Trézsi fizimiskája ellenben oly tüde, mint a potyka, melyet ezelőtt két perczcel fogtak ki a Dunából.

Ime tehát: Halblinksz, Limonádé, hat flaskó bor, szerelem és gulyásoshús milyen barátságosan megférnek egymással a paradicsom-utca kicsi szobájában.

„Tehát valóban szeret t. cz. lajdinandságod engem?“ sipog a szende vasalóleány.

„Hogyne szeretnélek te kis birka!“ viszonzá nagy nyájassággal Halblinksz úr, egyidejűleg egy pohár bort öntve be a hat flaskó közül a negyedikből.

Ezzel egyszermind a szellemdús társalgás is véget ért, hogy néma ölekezésnek adjon helyet.

De hah! mi pokoli láрма támad egyszerre? Talán egy sereg boszorkány szabudult ki a pokolból, megzavarni a szerelem ünnepélyes csendjét? Miutha maga az ördög rohanna föl a lépesőkön.

A talalékony Limonádé Trézsi ismerte már ezt az ördögöt. Mint gumilasztlapda ugrott föl a kanapéról, iszonyú borzadva alig hallhatólag kiáltva:

„Huh! ez Bonifác. Lajdinánd ur, rejtse el magát! Halblinksz, bújj el!“

T. cz. Halblinksz úr nem annyira félelemből, mint inkább szíve hölgye iránti kiméletből rászánja magát, s nagy hirtelenséggel az ágy alatt úti fel főhadiszállását.

A következő pillanatban Bonifác, a vékony lábú piktor, mint bősztült oroszlán rohan a szobába, imígyen menydörögve:

„Hűtlen vászoncseléd, hol van kajánságban megkövesedett csábttd? Hadd silányítom őt tönkre! Hadd tegyem őt pocsekká! Hadd dobjam ki az ablakon!“

Trézsi nem a legjobb hatással volt ez a hármis jóakarát, s aggódó tekintetet vetett az ablakra. Látván azonban, hogy az ablak oly kicsiny, hogy azon ugyan lehetetlen volna egy embert kidobni, ő is megnyugodott, s lehető nyájjas hangon mondá:

„Imádott Bonifác, megbolondultál, hogy ilyen skandált csinálsz itt?“

(Vége következik.)

H o l h o g y s z o k á s ?

„Bájos Nagysám, szabad esedezem a szerencséért, egy tourt kegyeddel táncolhatni?“
 „Köszönöm, el vagyok fáradva.“
 „Ah! mint sajnálom, hogy nem lehet szerencsém.“

„No Zsuzsi, gyere táncolni!“
 „Nem mék én, nagyon ki vagyok már fáradva.“
 „Ne okoskodj ám, mer' úgy váglak nyakon, hogy az eget is bögőnek látod.“

Bolondos állapot.

„Ha leiszem magam, alhatnám, ha pedig kialszom magam, íhatnám.“

Nagy igények.

„Hej, ha én király lehetnék...“
 sóhajtott föl a libapásztor.
 „Ugyan mit csinálnál?“
 „Akkor lóháton őrzeném a libákat.“

Vigasztalás.

Anagy takarmányhiányról diskurált a mészáros a marhakereskedővel.

„Bizony, bizony — mondá sóhajtván a mészáros — ha ez még soká így tart, maholnap már ökröt sem kapunk.“

„Ne féljen — viszonzá vigasztalólag a marhakereskedő, — míg Isten engem éltet, addig lesz ökör is.“

Benn is vannak.

Egy úri ember bemegy egy játékszer-kereskedésbe.

„Valami játékot szeretnék venni a kis fiamnak A kirakatban láttam egy szép szamarat, ugyan hozza be csak kérem.“

„Óh kérem szükségtelen, szamarak ittben is vannak elegenden.“

Megfelelt.

Egy kicsit hizelegni akart a férj a feleségének.

„Hej! ha még egyszer legény lehetnék, dehogy házasodnám meg többet. Hanem téged anyjuk mégis csak elvonnék.“

„Csakhogy én meg nem mennék ám hozzád.“

Bolt-czimetábla

külvárosból.

Itt kaphatók

**következő hüvelyes
vetemények:**

Bab.

Borsó.

Lencse.

Ostornyel

Finom Kulimász.

Egy hű postás.

(Képiútköz).

Az Elvira kisasszony pincsi-kutyája, a kis „Czukri“, mikor úrnőjével és a gouvernanttal a réten sétál, mindig beszalad az Aladár úrfiék kertjébe is. A szűk rácson is könnyedén átsuszik ő, s rendesen megtalálja ott az Aladár urfit, a kinek a zsebe tele van mindenféle jóval az ő számára, s a ki mikor végig simogatja, rendesen egy levelet is tesz a szájába,

A kis Czukri tanulékony és okos.

A levelet szélgyorsan viszi, lehetőleg úgy, hogy senkivel se találkozzék.

Aztán ravaszság is van benne.

Mikor kis úrnőjét és a nevelőnőt megpillantja, ötven lépésnyire megáll; ha mindkettő jönnék feléje, elszalad, ha maga a kisasszony, bevárja.

Tudja kinek szól a levél, s azt is tudja, milyen veszedelem származhatnék abból, ha a „madmoiselle“ is meglátná azt.

Nem is látja, nem is tudja azt meg senki.

Mert a kis pincsi olyan helyes szerelmi posta, a minőt csak kívánni lehet. Még az a rettenetes nagy előnye is megvan az emberek fölött — hogy nem tud beszélni.

Egy hű postás.

mának alapja biztonságban van-e még, mivel nem rég egy erős földrengés a tájat megrázkódtatá. Neptun megpillantásakor Heva rémsikoltás közt figyelmezteté Szajna a veszélyre. De Neptun észrevéve őket, s megigézve Szajna kecséi és fürgése által, megsarkantyúzá delfinjét, azonnali üldözésre. Már majdnem elérte, — ekkor Szajna atyját, Bachust és Cerest hívta föl segítségül. Mindkettő, meghallotta rimánkodását s azon pillanat-

ban, midőn Neptun a nympa után nyúlt, Szajna zöld ruhái és hullámozó fátyola smaragd-zöld habokká változtak. A Szajna ma is mint folyam futja be azon mezőségeket, melyeket mint nympa kedvelt; de Neptun üldözése az átalakulás daczára sem szűnt meg. Kétszer napjában megjelenekül tőle, hogy a folyamok rendes folyásának ellenére, saját medrébe visszatérjen, sőt ha már végre a nagyobb hatalomtól legyőzve, a tengeristen zsákmányául esik, — még akkor is zöld hullámait elválasztja annak kék vizétől.

Jupiter vendégsége. Egy vendégségnél, melyet Jupiter a többi isteneknek adott, a szerelem és az eszteleenség istenei között perlekedés támadt, melyben az első két szemét elveszíté. Azóta a szerelem istene mindig bekötött szemmel jár, de az eszteleenség istenére Jupiter azon büntetési szabá, a szerelem istenét ezentúl mindenütt kísérni, s őt mindenütt támogatni.

Mozaik.

A Szajna eredete. Ceres istennő a fölötti bújában, hogy kedves leánya elraboltatott, keresztül utazá a földet. Egy sereg nympa környezé a gyászoló anyját, melyek közül a Szajna, Bachus lánya, a legszeretetremlőbb és leghűbb volt hozzá. Ez elkíséré az istennőt Galliába is, melynek mosolygó mezőségei annyira megtetszettek a nympának, hogy megkéré Cerest, midőn ez a nélkül, hogy szeretett lányát feltalálta volna, nemsokára az égiek lakához visszatért, miszerint engedné meg, hogy ezentul Galliában lakhassék. Ceres nemcsak hogy meghallgatá ezen kérelmet, hanem Szajna azon hatalmi erővel is felruházta, hogy ahol csak lépett, nyomában gabona sarjazott. Heva nympa társul adatott hozzá, azon szigorú parancsossal, Szajna fölött folyton őrködni, nehogy őt is egy tengeristen elorozza s azon helyzetbe juttassa, mint Proserpinát, kit Plutó, az alvilág istene sőtét országában fogva tartá.

Egy napon a két nympa kagylók keresésével mutatá magát a tengerparton, midőn egyszerre Heva a hullámok közt egy tengeristen fehér haját s kék ruháját vevé észre. Maga Neptun (tengeristen) volt, ki az Arkadokról jött, szigonyával megvizsgálandó, hogy birodal-

Házi kincstár.

Bütor-fényező szer fényvesztettbütorok csiszolására. Egyenlő mennyiségű lenmagolajat és jó borszeszt (Spiritus vini) egy üvegben összekeverünk, jól felrázzuk, aztán bedugaszolva használatra elteszszük. A használat előtt a vegyületet ismét jól felrázzuk, aztán egy gyapjuszövetet mártunk bele, s ezzel a bütorot meglehetősen erősen dörzsöljük. Mihelyt egy darab bütor csiszolása befejeztett, selyemkendővel vagy száraz gyapjuszövettel ismét addig dörzsöljük, míg esillogó fényt nem kap.

Üvegpalczkok tisztítása. Egy darab úgynevezett dörzspapírossal (olyan papiross, melynek egyik fele homokkal vagy porrá tört üveggel van behintve) kis darabokra téptünk, vízzel leöntjük a palaczokban addig rázzuk, míg az teljesen tiszta nem lesz. Hason eredményt érünk el közönséges durva itatós-papírossal, ha a fönti eljárást követjük. A törött tojás-héj szintén alkalmas az üvegek tisztítására. — A zsiradék üveg-edényekből hígított kén-savval távolítható el legjobban, bizonyos szagok pedig töretlen fekete mustárral való megöblítés által mulnak el. Ha szükséges, a mustár darab ideig vízzel az üvegben állhat.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

Értesítés és felhívás

„A Család Lapja” naptára ügyében.

Mint már jeleztük, lapunk t. olvasói részére a főnemi címen egy naptárt is adunk ki 1879-re.

Teljesen mellőzve az ily felhívásoknál szokásos vi-rágos kifejezéseket, cifra ígéreteket, elégnék tartunk annyit mondani, hogy naptárunk mind olcsóság, mind esinos kiállítás, mind változatos tartalom tekintetében megfelelő lesz „A Család Lapja”-nak, s a legkövetelőbb igényeket is ki fogja elégíteni.

Tájékozássul közöljük tartalmi átnézetét. Naptárunk öt részből fog állani, u. m:

I. Naptári rész a rendes naptári tudnivalókkal.

II. Mulattató rész, mely elbeszéléseket, humoreszkeket, komoly és vig költeményeket, rajzokat, érdekes bűnügyeket, utazási- és vadászkalandokat, s gondosan összeállított adomatárt fog tartalmazni.

III. Ismeretterjesztő rész vegyes közleményekkel a természettudományok, ország- és népisme, találmányok, fölfedezések stb. köréből.

IV. A hölgyeknek című részben a nők munkakörébe tartozó érdekes közleményeket, kézimunkákat, bátran ajánlható szépítő szereket s azok készítmódját, a háztartásra vonatkozó sok utasítást, társasjátékokat stb. stb. közlünk.

V. Tudni valók című részben az országos vásárokon s kimeítők fővárosi kalauzon kívül egész halma-zát fogjuk közölni a hasznos és szükséges tudnivalóknak.

Minden rész sok esinos képpel lesz díszítve.

Szóval, miután tudjuk, hogy a naptárnak tulajdonképen egész kis családi könyvtárt kell képeznie, ezt szem előtt tartva fogjuk összeállítani naptárunkat, s ismételjük, hogy mindenki legteljesebb megelégedését fogja kivívni, s nemcsak kiállja a versenyt bármely más naptárral, de fölül is fogja mulni valamennyit.

A „Család Lapja” naptára

esinos kiállítással, díszes színnyomatú czimlappal már a jövő hó folyamán jelenik meg, s az előfizetőknek haladéktalanul szétküldetik.

Terjedelme legkevesebb tíz nagy iv lesz; azonban, ha a beérkező előfizetők száma lehetővé teszi, e számhoz aránylag még terjedelmesebb, s hogy ez lehető legyen, bizalommal kérjük t. olvasóinkat, hogy így nemcsak a mi, de saját érdekükben is vállalkozzanak egy kis szives fáradozásra, s igyekezzenek ismerőseik körében naptárunkra minél több előfizetőt szerezni! Az általuk gyűjtött előfizetők szintén a kedvezményáron rendelhetik meg naptárunkat, s szives gyűjtőinknek minden NYOLCZ előfizető után tiszteletpéldánnyal szolgálunk. Azt hisszük, a gyűjtés nem fog sok fáradsággal járni, miután naptárra mindenkinek szüksége van, s ily olcsó áron oly kiállítású és tartalmú naptárt, mint „A Család Lapja” naptára lesz, egyetlen más vállalat sem ad.

A „Család Lapja” naptára előfizetési ára a lap előfizetői s az általuk gyűjtöttek részére:

ötven krajczár.

Bolti ára 1 frt. 20 kr. lesz.

Az előfizetési pénzeket kérjük lapunk kiadóhivatalába küldeni, és pedig e hó végeig, hogy a nyomtatandó példányok száma iránt tájékozva legyünk, miután fölösszámú példányokat — bolti eladásra — csak kis mennyiségben nyomtatunk.

Budapest, 1878 július 14.

Tisztelettel

„A Család Lapja”

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Politikai hírek a hazából.

Választási mozgalmak.

A vidéken.

A szent-annai kerületben Bohus Zsigmondot léptetik fel.

A jászárhelyi kerületben Constantiny György a jelölt.

A pécskai kerületben egyhangulag Csemegi Károly jelöltségében állapodtak meg.

Margittáról írják, hogy az ottani választókerületben Baranyi Ferencz volt képviselő lesz megválasztva.

Győrött mult vasárnap számolt be Kautz Gyula. Megválasztása bizonyosnak mondható.

Gyöngyösön szintén mult vasárnap számolt be Kovács László. Hihetőleg ismét megválasztatik. Az ellenzék e kerületben Mudrony Somát lépteti fel.

Tatáról írják, hogy Konkoly Thege Miklós, kittinó csillagászunk, nem fogadta el a jelöltséget, mivel kizárólag mint csillagász akar hazájának használni. Ennek folytán a választók közbizalma eddigi képviselőjük körül egyestül, Perczel László, Berczel Béla volt igazságügyminiszter fivére körül.

Husztón Móricz Károlynak van a legtöbb kilátása a megválasztásra.

A técsői kerület rendületlen bizalma ismét Várady Gábort, a magyar parlament érdemdús veteránját tiszteelte meg.

A vissói kerületben az eddigi képviselő mellett Pap Zsigmondot emlegetik.

A putnoki kerületben valószínűleg Ragályi Gyula lesz megválasztva.

Világoson Báró Simonyi Lajos lép fel.

A radnai kerületben Biró Kálmán a jelölt.

Mező-Turon a szabadelvű párt Móricz Pál körül csoportosul.

Abonyban Gullner Gyula ellenében Degré Alajos fog fellépni.

Kolozsvártt gr. Péchy Manó volt képviselő ismét meg fog választatni.

Keszthelyen mult napokban tartá Falk Miksa beszámoló beszédét; megválasztatása bizonyosnak mondható.

A gödöllői kerület egyesült ellenzéki pártja Beniczky Ferenczet léptette föl jelöltnek.

Külföldi politikai hírek.

A berlini kongresszus.

A kongresszus esőtörtökön végleg befejezte „materialis“ munkáit, mint a táviró mondta. Az utolsó két napon már csak a szöveget revideálták. Pénteken már nem volt ülés s nagyban készítették a szerződés hét példányát; t. i. ennyit irtak alá a szombati ünnepeles zárülésen. A kongresszus szétoszlása után a helyi bizottságok megkezdik működésüket, elsőben is a theszsáiali török-török bizottság. A diplomaták szerte-szét fognak utazni; Suvalloff gróf Karlsbadba megy gyógymódra. A „Daily Telegraph“ szerint: a szerződés Oroszországnak mintegy felét adta az előbbi határ és Erzerum közé eső területnek.

Személyi hírek.

Br. Wenckheim Béla miniszter a mult pénteken Tatra-Füredre utazott.

Br. Nyáry Albert és Henszmann Imre Hontha mennek megnézni a bagonyai templomot és a selmezi gazdag levéltárt.

Békey Imre városi tanácsost, miniszteri tanácsos czimvel, tanfelügyelőnek fogja kinevezni a közoktatásügyi miniszter Bója Gergely helyére, kit rég megérdemelt nyugalomba helyeznek.

Hymen.

Tornallyai Zoltán tornallyai földbirtokos e napokban vezette oltárhoz a bájos Fialka Vilma kisasszonyt, Fialka József beretkei földbirtokos kedves leányát.

Dr. Gyergyai Árpád vasuti orvos a mult héten tartá esküvőjét Wieland Cecilia kisasszonnyal, Éjszaky Károly ismert írónk kedves sógoródjével.

Dr. Tóth Béla jőnevű fiatal orvos, és Szárics Anna kisasszony Szabadkán jegyet váltottak.

Csiki Lajos marosvásárhelyi kereskedő e napokban lépett örök frigyre Korbuly Nina kisasszonnyal, a kolozsvári takarékpénztár igazgatójának szép leányával.

Báró Andreánszky Gábor nógrádi földbirtokos e napokban jegyezte el Glatz Matild kisasszonyt, özv. Glatz

Antalné szül. Ebetzky Matild urhölgy szellemdús leányát.

Komáromy Károly, gróf Károlyi Alajos gazdatisztje közelébb tartá kézfogóját Novák Mari kisasszonnyal, Novák János, a gróf Károlyi Alajos összes birtokai főszámvevőjének művelt leányával Tót-Megyeren.

Tury József földbirt. jegyet váltott Bozsek József kedves leányával Baján.

Schöberl Károly mult szombaton tartá esküvőjét Gábányi Mariska kisasszonnyal Szatmártt.

Halálozások.

Böhm Ágoston, felső-bányai plébános és czimz. kanonok, hosszas szenvedés után 62 éves korában jobblétre szenderült.

Pára Antal kir. tanácsos, Hunyadmegye volt alispánja s nyug. törvényszéki elnök esőtörtökön hunyt el Hát-szegen, 65 éves korában.

Paulini János, nagyváradai orvos mult kedden, életének 72-ik évében elhunyt.

Szentirmay József, a vaskorona-rend lovagja mult szombaton, életének 56-ik évében meghalt Veszprémben.

Kernreiter Lipót, 90 éves agg szült meg élni e napokban Pécsen; az ágyúkereszt tulajdonosa volt, ki a lipcei csatában mint századtrombitás vett részt, elbocsáttatása után a pécsi polgári vadászcsapat trombitása lett, 1848-ban mint nemzetőr részt vett Pécsváradon a Hardegg-vértesek lefegyverzésében s pár év előtt még mint fagottos a városi zenekarban működött; a veterán-egylet zeneszó mellett tette el.

Vegyes hírek a fővárosból.

A belga királyné mult szombaton reggel hagyta el a Margit-szigetet. A búcsúebéd penéteken volt s résztvettek benne: a királyné udvarhölgye, öreg főkamarása, (kit szenvedő állapota miatt gyaloghintón vittek az ebédhez.) továbbá Klotild főhercegnő udvarhölgye a szép Zichy grófnő, b. Nyáry alezredes és Graef altábornagy. A kivételképen napieszen diszített ebédnél asztalon a királyné színeit képviselő virágbokréta illatoztak. Magyar főkertész jó izlésének és ügyességének tanubizonyosságai. A vidáman elköltött ebéd után a kastély előtti téren álló árnyas platán- és hársfák alatt foglaltak helyet a királyné, a főhercegi pár, ezek gyermekei s a kíséret. Ebéd alatt és után a sziget cigány bandája játszott, kizárólag magyar darabokat. E közben megkezdődött a kis főhercegek által sajátkezűleg körülkerített téren a croquetjáték, melyben a királyné, a főherceg és Zichy grófné is résztvettek. — A szabadban elköltött esteli egynegyed kilenczkor ért véget, s midőn a királyné elhajtott kedves ponny-fogatán, negyedszer harsant föl

az általa igen kedvelt Rákóczy-induló. Itt időzésének emlékeül értékes ajándékokat osztott ki a sziget tisztviselői és szolgálatttevői között. Dr. Verzár és Ert felügyelő remekművű melltűt, Hohlfeld pénztárnok arany órát, Magyar főkertész és a vasút vezetője pénzbeli jutalmat nyertek. A „Mátyás Király“ helyi hajó ismert előzékenységű kapitánya, Asztalos pedig, ki a királyné kirándulása alkalmával folyvást vezényelt, a hajószemélyzettel együtt kétszáz forintnyi jutalomban részesültek. Mielőtt a királyné a rá várakozó különhajóra lépett volna, Verzár orvoshoz francia nyelven a következő szavakat intézte: „Velem együtt az ég is szomorú, könyez, hogy e kedves helyet már is el kell hagynom!“ Aztán sora ölelte szeretteit s látható meghatottsággal csókolta meg a főhercegi gyermekeket, aztán fivére, a főhercegnő és udvarhölgyétől kísérve a hajóra lépett, hogy a losonczy vaspálya gyorsvonatán Szt-Antalra leányához távozzék. Számtalan üdvökívánatot kíséri utjában.

Indus herceg vendége van most a fővárosnak. Tizenkilencz éves, barnabőrű ifjú, festői nemzeti öltözetben. Neve (látogatójegye szerint) „Prince Mabnya of Cooch-de-Behat“. A párisi világtárlatra utazik, hol már két fivére várja. A fekete herceg, mult pénteken szolgálja kíséretében végig sétált a váczai-utczán, okozva persze nagy feltűnést.

Pauler divadar, az új igazságügy-miniszter kihallgatási órái vasárnaponként d. e. 10-től 2-ig tartanak.

A pestvidéki törvénysz. k börtönébe két hó óta egyetlen foglyot sem vittek; úgy látszik az emberek javulnak.

A nubiai karavánnak, mely most az állatkertben látható, sehogy sem kedvez az idő. Napok óta hűvös aprilisi eső permetez minduntalan, végig borzongatva az elefántok, dromedárok afrikai száraz hőséghez szokott bőrét és (a mi még nagyobb baj) utját állva a látnivágyó nagyobb közönségnek. A Hagenbeck állatkereskedő truppja különben elég érdekes látvány. A nubiaiak (sepia-árnyalatú, bozontos ficzkók) cziniczogó nemzeti zenéjük mellett hadonázó fegyvertánczot járnak, döngetik pajzsukat, forgatják kevézeiket. Az elefántok skót ponny magasságú, agyartalan fiatal példányok, a strucz-fiókokon csak most pelyhedzik a toll, a rhinoceros pedig (külön gazdája is van: egy csinos szerecsen fiú) sertésnyi apró szörny, ha két tülök van is az orrán. A két zsiraff is csak egy-egyéves csikó. De hát állatkertek számára nem is lehet vén állatokat összefogdosni. A tevék, dromedárok, (melyekkel karaván-vonulást is produkálnak.) már anyányiak, úgyszintén a szamarak, antilopok és kecskék is. A truppot érdemes megnézni, mint tarka nép- és természetrajzi látványt.

Miután az országot nem hagyhatják el, kénytelen

— „Mondok valamit — folytatá Sir Felix —

A tudós urak zavarban voltak.

„Igen, de ellenkező esetben mi nyílt nekem

csah tekintetbe állásunkat.”

„El kell hagynunk Angliát? Lehetetlen; vegye

meglepetve tekintetek egyására.

Az orvosok csaknem felugrottak a székről, s

nek azután el kell hagyniok Angliát!”

mennyt kívánunk. De bármennyi legyen is, önk-

részét önknek engedem át. Mondják meg öszintén,

sikerül, jelentékeny összeget nyerek, s annak egy-

got. Önök haszonért dolgoznak: én is. Ha a ter-

szemben nem szükség sokáig kerülgelnünk a dol-

„Jó, már most hallgassanak rám. Egyhással

áll az örültségnek.”

tejjesebben bánt, noha némelyik legfelső fokán

doktor derék ember, s pacziensével a legszeret-

„Teljesen nyugodt lehet, Sir Felix. Fellowes

nyájas és barátságos bánásmódban részesül?”

kodom kérdezni, nyugodt lehetek-e afelel, hogy

a helyet illeti, ahová majd ömet viszik, bátor-

„Jó, akkor aztán minden rendben lesz. A mi

itt lesz.”

„Még nincs, de néhány perc múlva ő is

s itt van Dove úr is?”

„Készen van a kocsi? — folytatá a báró —

A két orvos meghajolt.

lett irrom. Most már rendelkezésükre állók.”

ket várakoztatnom, de e levelet okvetlen meg kel-

még napkelte előtt utol is érjük. Tehát uraim, ha

Midőn az udvarra lementek, a lovak már

A vihar még javában dühöngött. A szél si-

De a pokoli idő nem riasztá vissza a két

A nagy fahid elején egy ingadozó olajlámpa

Midőn az ügyvéd, ki kissé elől járt, e helyre

„Mi az?” — kérde Sir Felix.

„Hasztalan jöttünk — válaszolt Dove — az

ár elragadta a hidat.

ix Chantry hangja — hogy oly soká kellett öm-

„Nagyon sajnálom, uraim — hangzék Sir Fe-

kezdőddött.

Ép jókor érkezett, a társalgás épen most

és hallgatott.

Önkénytelenül megállt, kissé közelebb lépett

ról hangokat hallott.

Midőn a társalgót terem előtt elhaladt, belül-

rynak.

az étkamrából valami enniivalót hozzon a kis Har-

teljesítetlenül hagyja, s lestelet a lépcsőn, hogy

A jó mama nem akarta gyermeke kívánságát

enni kért.

anyja szobájába, hol miután egyideig fecsegett,

győztes diadalmasan futott ki a gyermekszobából

A harcz így Harry előnyére dől el, s a kis

forró vízzel telt edényt is ledöntött.

ki nem kaparta szemét, s viaskodás közben egy

öt feketni, kevésbe mult, hogy a kis makranczos

házi rendnek, s midőn dajkája erővel is le akarná

gyermekéknél szokás, dacosan ellene szegült a

kiss Harrynak nem volt kedve lefeküdni: mint

Már ideje lett volna, hogy lefeküdjék, de a

anyja lábainál játszadozott.

A kis Harry — már négy éves fiúcska —

volt valami értékesni valójuk.

csizörgés hallatszott. Az orvos urak jöttek, férjével

boudoirjában ül, midőn az udvaron egyszerre ko-

Az orvosok látogatása után másnap este Ella

elösegítsék.

teszik, hogy tulajdon férje gazságát és árulását

„Azt jól tudom, nagyon jól tudom. Ép azért

a végrendeletet előbből kell keltezni. Egy hónap-

„Tökéletesen”

„S ismeri a szerepet is, melyet önnek ez

„Azt is, teljesen. Majd gondoskodom két or-

„A végrendelet „Chantry Ella” aláírással

lesz ellátva, s benne Chantry Ella gyermekét

huszonegy éves koráig Tracy Harcourt — ez én

vagyok — gyámsága alá helyezi. A gyermek jelen-

leg még csak négy éves, s így láthatja ön, hogy

nekem elég időm marad.”

„Jó; mindent tökéletesen értek. A részleteket

egész bizalommal rám bízhatja ön. De hát aztán

később? mi lesz akkor?”

Dove Lőrincz most még izgatottabbnak lát-

szék, mint előbb; de ő tudott magán uralkodni,

főleg miután ezt a báró jelenlétében okvetlenül

szükségesnek tartá. A figyelmes szemlélő azonban,

különösen ha nem lett volna saját ügyeivel any-

nyira elfoglalva, mint Sir Felix, az ügyvéd izga-

tottságát könnyen észrevehette volna ajkai reme-

géséről, szemei nyugtalan járásáról.

„Hogy mi lesz aztán, kérdi ön? — viszonzá

Sir Felix — nem gondolja?”

„Aztán Moreton Bella kisasszonyt akarja ön

nőül venni.”

értelmi tehetsége meggyengült, s ezt is csak azért abban fáradoztak, hogy vele elhitesseék, miszerint tudományok e derék két bajnoka, magukat eladva Szegény Ella, arra nem is gondolt, hogy a megismerhetni. Tovább aztán nem is gondolt rájuk. Ella csendesen örült, két ily derék és tudós embert majd intézkednek egézségre helyreállítására végezt, urak, s midőn ezek azon igérettel távoztak, hogy olyan mélytudományt embereknél, mint az orvos Egyszerűen azt hitte, hogy ez már szokása nosan intégettek egymásnak szemükkel.

A mi ezután mondtak, Ella nem értette, mert susogva mondták. De Ella erre ép oly kevés szílyt fektetett, mint arra, hogy az orvosok folytó-

hogy — — —
ták, hogy nagyon kedves gyerek, s valóban kár, a kis Harrynak megciztrógták az arcát, azt mond-
mónyekről beszéltek, levegőváltoztatást ajánlottak,
nyira az egézségtől, mint egyéb általános körü-

Bánásmódjuk szelid, csendes volt; nem any-
ték Ellát sok kérdéssel.

Surtres és Penton orvosok nem igen terhel-
gyengülkedő egézségre miatt.
gyanánt tekinté. Férje bizonyosan aggódik neje
férje gyöngédsége és gondossága újabb bizonyítéka
két orvos fogja őt meglátogatni, Ella még ezt is
gátása után közlé néjével, hogy Wolverhamptonból
Midon Sir Felix a „Pihenetű”-nél tett látó-

amnyi volna, mint saját halálos ítéletét aláírni.
dott, mert, mint mosolygva mondt, ez szerinte

— 13 —

„Helyesen, eltalálta.”

Az ügyvéd láthatólag megkönnyebbülten só-
hajtott, s egész lényében mindjárt barátságosabb lón.

„Nos tehát jó, határozunk Sir Felix —
mondá — s két nap alatt várhatja ön az orvosok
látogatását. Derék emberek; s működésük sikeres
lesz Ez urak az iránt is fognak intézkedni, hová
vitessék Lady Chantry, s arról is biztosíthatom,
hogy míg ön szűkmarkú nem lesz irányukban, a
titkot már maguk miatt is igen jól meg fogják
örzeni.”

„És ön — ön Dove — mit kíván ön jutal-
mul?” kérdé a báró kíváncsian

„Óh a mi engem illet, — mondá az ügyvéd
felállva, látszólag, hogy a csengetyűt meghúzza,
valósággal pedig, hogy fölindulását elrejtse — arról
meg vagyok győződve, hogy gazdagon leszek meg-
jutalmazva. Ezt teljesen önre bízom. De most már
csakugyan éhes vagyok, s ha nincs ellenére, együtt
vacsorázhatunk. Jó ideje már, mióta együtt étkez-
tünk nemde? Emlékszik még? Még bizonyára nem
felelte el?”

„Igen, igen, nem feledtem — felelé a báró
kissé megborzadva. — De most nem maradhatok
tovább. Hosszas távollétem könnyen feltűnést okoz-
hatna. Csak arra kérem, mit se hagyjon figyelmen
kívül. Egyelőre itt van ötszáz font, a szükséges lé-
péseket tegye meg haladéktalanul.”

Az ügyvéd hanyagul tette zsebre a pénzt,
aztán mondá:

A kis Harry a padlón elaludt. Játékja mel-
megpillantott, ismét megfosztá őt erejétől.

De az első látvány, melyet szobájába lépvekor
erélyesebbnek, mint még valaha életében.

Ismét erőseket ércé magát, erősebbeknek és
bájába

De csakhamar magához tért, s fölissett szo-
kodnia, hogy össze ne roszakadjon.

mindig lassabban dobogott; a falhoz kellett támasz-
lott is minden szót. Lábai ingadozni kezdtek, szíve

Lélekzést is visszafojtva hallgatózott, s hal-
pokolla változék

ménye megsemmisítőn, hogy vélt menyországa
Elegét hallott, elegend, hogy élete minden re-

hallani.
Ellának nem volt szíksége még többet is

„Igen.”
Ez Dove lesz. Tehát határozta?”

önök igent vagy nemet Csitt! a kapun csengetnek
szokatlan. De maradjunk a tárgyánál. Mondjanak

„Szokatlan eljárás! Azt hiszem az egész dolog
kiálva:

Sir Felix egészen kíméletlenül kacagott föl,
dr. Surtres.

„De ez kissé szokatlan eljárás,” véle ellen
semmi baja sincs.”

örülmek nyilvánítták, noha jól tudták, hogy
vényt adnak, mely szerint Chantry Ella asszonyt
tot kapnak tőlem, de viszont irásbeli elismer-
legyek hallgatásuk feől. Egyenkint 500—500 fon-
vagyok más mődtől gondoskodni, hogy biztosítva

— 18 —

23

„Hiszen szerettem volna én megakadályozni
uram, de hát csak nem mondhattam a Myladynek,
hogy nem szabad tovább mennie, ha egyszer ő
menni akart.”

„Igazad van. Különben, ha a körülményeket
ismernéd, megakadályoztad volna távozását. Nagy
fájdalmamra esik, hogy ki kell mondanom, misze-
rint nóm elnebeli állapota egy idő óta nagyon
nyugtalanít, s ez urak ép azért jöttek most ide,
hogy a Myladyt rövid időre magukkal vigyék gyó-
gyítás végett. De most menj, vezesd elő lovamat s
Dove úr lovát az istállóból, te pedig ülj a kocsira,
mely az udvaron áll, mi is mindjárt lejövünk.”

Dawis John azonnal távozott, végrehajtani
ura parancsát.

A báró, s a másik három úr ismét magukra
maradtak.

Dovenak, valamint az orvosoknak is nem
igen látszott ínyükre lenni a dolog.

Miután Lady Chantry elmenekült, a tudo-
mány embereinek, a két doktornak most már nem
volt dolga.

Semmit nem tettek, amiért valami jutalomra
tarthattak volna igényt. A mi Dovet illeti, az ő
munkája is jóval nehezebb és veszélyesebb lett.

Sir Felix azonban nem hagyta magát meg-
zavartatni.

„Lady Chantrynek hallania kellett valamit,
— mondá. — Ez nagyon kellemetlen, de ha már
a dolgon nem változtathatunk, azt kell tennünk, a
mit tehetünk. Üldöznök kell őt, s kétségkívül

2*
még erre sem hallgatott, sokkal inkább el volt emyit mert mondani az ügyvéd szavaira, Dove „Kissé még korai megjegyzés” — mindössze miket Sir Felixnek még el kellett tenni.

Pedig ez csak az első próba volt azokból, a de a jelen körülmények közt el kellett tennie.

Sir Felix bizonyosan szigorúan visszatartott volna, Más körülmények közt így bizalmas föllepést szerencsés utazására!

„Huh!” — mondta, lerázva köpenyéről az eső- fázva és mogyorván lépett a társalgótérembe. hant szobájába, Dove Lőrincz, az ügyvéd átáza, Mindegy öt perczel aztán, hogy Ella fötro-

szerecsés utazására!
pohár rumot. Egészszégre Sir Felix, s a Mylady nöm szépen az ilyen mulatságot. Ugyan kérték egy tyát sem kellene kiereszteni a szobából. Ha előre szönyegre — valóban pokoli idő, ilyenkor a jó kü- csöppet, minden tekintet nélkül a drága, finom

„Huh!” — mondta, lerázva köpenyéről az eső- fázva és mogyorván lépett a társalgótérembe. hant szobájába, Dove Lőrincz, az ügyvéd átáza, Mindegy öt perczel aztán, hogy Ella fötro-

rocskát anyja nyaka körül tűz.

Szegény nő gyermeke mellé rogyott a padlóra, keblére szorítá, mialat a kis Harry gömbölyű ka-

a megörültéhez.
kém, ha most rád tekintek, csakugyan közel állok azt mondják, hogy örült vagyok! Oh drága gyerme-

len anyja, — „tehat elszakítanak tőle. Oh Istenem, „Köla nem beszéltek,“ kátlott a szerencsét-

lette hevert, kicsi kezében egy darab kalácsot tartott.

19

22

s már én azt hittem, hogy meggondolta magát, s velem együtt visszatér. De csalódtam.

„Mondja csak, Dawis — mondá azután — melyik a legrövidebb út Wolverhamptonba?”

„A fekete mocsáron keresztül — felelém — de Isten őrizzen, hogy a Mylady arra menjen, bizonyára odáig sem jútna el. Majd elhozom a kocsit, s átviszem, ha parancsolja.”

Ő fájdalmasan mosolygott, s mondá:
„Nem; azzal a házzal, s kocsijával is semmi dolgom többé. Én távozom gyermekemmel, önt pedig, Dawis, anyja emlékére kérem, hogy el ne áruljon. Ne mondja senkinek, hogy engem látott.”

„No — gondolám — ha már minden áron menni akar, bizonyosan fontos oka van, — egy darabig vele mentem, s megmutattam az utat. Aztán egyideig még utána néztem, de a sötétben csakhamar eltűnt szemeim elől. Egy föl villanó vil- lám fényénél még láttam, hogy a malomárok part- ján áll, zülaltan és vadul tekintve körül. Legoko- sabbnak tartottam haza sietni, s mindenről értesí- teni a báró urat, ha talán valakit utána akar küldeni.”

Habár John elbeszélése kissé hosszadalmas is volt, hallgatói egyetlen szóval sem szakították őt félbe.

„Helyesen tetted, hogy jelentetted a dolgot” — mondá Sir Felix komoran — hanem sokkal okosabb lett volna, ha a Mylady távozását akadályozod.”

John csaknem kétségbeesve tekintett urára.

2*

szíteni végrendeletét, a jó nő csak azért vonako- kitünően játsza, hogy midőn Ellát fölsohotta elké- Sir Felix a szereteleműtő férj szerepét oly- ton a vidámság tanyája volt.

szerebbe, gyermekében gyönyörködhessek. Haza foly- nak vagy Lady Harcourtnek hívják-e őt, csak férje- Rá nézve mind egy volt, hogy Lady Chaunty-

ry név alatt éljenek.

el férje ajánlatát, hogy egy ideig a fölvetett Chaun- Minden ellenkezés és gyamu nélkül fogadta

hálátlanúságot és árulást akartjon ellene elkövetni.

csak gondolni sem merete volna, hogy férje oly egész valója gyengéd bizalommal levén elevelve, még csaknem egészen gyermek került férje házába, s Anyjától és testvéreitől elszakítva még mint

minőnek férje szavai után gondolhatunk volna. hogy Chaunty Ella egészen más nő volt, mint a ki lábainál játszadozott. Már ebből is láthatjuk,

kék szemmel gyengédten tekintettek a kis gyermekre, mőt, aranysszöke haja vállaira hullámzott alá, szende Lady Chaunty Ella boudoirjában ül. Tö-

AZ ORVOSOK.

MÁSODIK FEJEZET.

14

11

„Még egyet elfeledtünk: a gyermeket. Mi történnék ő vele?”

„Nálam marad.”

„Mint az ön fia?”

„Mint gyámfiám.”

„Igen, de nem ismeri ő önt? Ön iránti visel- lete nem fogja elárulni a rokonságot?”

„Nem; mert mielőtt még Lady Bella a gyer- meket látatná, iskolába adom, honnét csak akkor hozom haza, ha már engem egészen elfeledett.”

„Igen, de a gyermek meghalhat, és akkor...?”

„Ez esetről is gondoskodva lesz a végrende- letben. Majd elrendezzük a dolgot. Most első teen- dőnk az orvosokat előteremteni. Jó éjt!”

„Jó éjt Sir Felix!”

A két férfi kezet fogott, azután a báró el- sietett.

Dove utána nézett, mig az ajtó bezárult, ak- kor az ablakhoz ment s kitekintett.

A vér tüzesen keringett ereiben, száraz nyelve szájpaddlásához tápadt, minden idege lázas izgatott- ságban volt.

„Itt megy — mondá, midőn látta, hogy Fe- lix báró lovára ugorva a sötét országúton a magas fahid felé vágatott, melynek ingadozó gerendái a széles rohanó folyó két partját kötötték össze — mily veszettül vágat a veszélybe. De bármily gaz- ember is, nem kívánhatom halálát. Élnie kell, — élnie kell, hogy a mult teljesen kiegyenlítettessék.”

Midőn a holdsugarak az ügyvéd csontos, so- vány arczára estek, oly vonásokat világitottak meg,

2*

etett a sötét országúton, szintén a nagy fa-hid
 irányában.
 Sir Felix előbb, midőn a hidon keresztül
 ment, jobbra fordult hazafelé. Dove Lőrincz úja
 ellenben balra vitt, s miután jó darabot haladt
 sürti erdők közl, azon megmértheten posványok
 egyike mellett ment tovább, melyek itt az ugyne-
 vezett "fekete ország"-ban oly nagy számmal ta-
 lálhatnak, s hol a tözegegetők kemenczében soha-
 sem alszik ki a tűz.
 Midőn az ügyvéd az első kemence közelébe
 ért, az egyik nagy kemény mögül a sötétből egy
 férfi lépett elő, s más két egyént, kik a földre
 voltak lapulva, figyelmeztetett a gyorsan tovaha-
 ladó ügyvédre.
 "Látjátok a másikat, s megfigyeztétek ma-
 gatoknak — monda, — nézzétek meg ezt is jól,
 mert a kettő közül ez a nagyobb gazember!"
 A hang, mely ezt monda, Márknak, a "Pihen-
 tető" vendéglősnének hangja volt.

melyeken bizonyos benső nyugalom kinyomata lát-
 szék, azé a benső nyugalomé, mely különös ellen-
 tétben áll a természettel, midőn azt látjuk, hogy
 valakinek egész bensőjét a legnagyobb bosszúvágy
 tölti el.

De vajon mi lehetett e boszú oka? miért volt
 e boszú oly szilárdul elhatározva?

Dovenak nem volt szándéka a "Pihentető"-
 nél tölteni az éjt.

Midőn különszobát nyitattott, ezt csupán azért
 tette, mert zavartalanul akart maradni.

Miután a vacsorát elköltötte, előcsengette a
 szolgát, hogy lovát vezesse elő, ő maga lement az
 ivószobába kifizetni számláját.

A vendéglősné egészen egyedül volt

„Hát Márk hol van?” kérde Dove.

„Lefeküdt” — felelt a vendéglősné, szemeit
 valami kézimunkára szegezve, így akarván arcza
 kifejezését elrejteni.

Dove Lőrincz különben sokkal inkább el volt
 foglalva saját gondolataival, semhogy egyébire is
 ügyelhetett volna, mert másként lehetetlen lett
 volna észre nem vennie a pirt, mely Dandlish Latty,
 a vendéglősné arczát ellepte, s mely azt jelenté,
 hogy a menyecske vagy füllentett, vagy valamit
 elhallgatott.

„Igaz, Márk a tyukokkal fekszik, s a kaka-
 sokkal kel” — monda az ügyvéd közönyösen, az-
 tán kifizette számláját, barátságos „jó éjt” mon-
 dott a vendéglősnének, majd lovára ugrott, s első-

illeté.
 rá, azután megragadta karját, s erővel a székre
 Sir Felix egy pillanatilg rémülten tekintett
 amaz a levegő után kapkodva.

„Oh Mylady — Lady Chantry!” — kiáltott
 nek nézte.

kinek jelenlegi állapotát is ura mindjárt részszegség-
 hogy nagy barátja mindenféle szeszest italnak, s
 John, lovászát ismerte föl, ki ismeretes volt arról,
 Felix fölhívva, mikor az új jövevényben Dawis
 „Mi az? Mit jelentesen ez? — kiáltott Sir

borítá.
 forogtak, ajkai nyitva álltak, arczát halálápadtság
 Szinte börtög átváza látszék, szemei vadul
 ember rohant be.

A terem ajtaja hirtelen felszakított, s egy
 egek! mi az?”

dr. Suters. — En mint legöregebb, talán — — —
 „Azl legjobb lesz csak ránk bizni, — monda

Lady Elliot az ura?”
 szonza Dove mogorván. „Akarja ön előkészíteni!

„Most mindjárt még pokolb lesz,” — vi-
 aggodalommal Sir Felix

„De ez a pokoli idő” — jegyzé meg némi
 áll. Legjobb, ha haladéktalanul dologhoz fogunk.”

„Tehát munkára Felix ur, a kocsit készen
 monda:

Miután eképen némileg fölmelegíté magát,
 dörzsöfje, s közbe nagyokat igyék a rumból.
 foglaltva azzal, hogy magától az esőt lerázza, kezét

„Úlj le — kiáltott — s jöjj először lélek-
 zethez.”

Néhány pillanat elég volt, hogy John any-
 nyira összeszedje magát, hogy beszélni tudjon.

„Mylady elrohant az esőben és zivatarban”
 — hebegé.

„Elrohant?”

„Igen, és Master Harry is. Rövid idő előtt
 épen a hidra akartam menni, mikor valakit felém
 sietni láttam. Eleinte rá sem figyeltem, s csak
 mikor a hid közepére értek — mert ketten voltak
 — a hol a két lámpa ég, láttam, hogy Lady
 Chantry és Master Harry.”

„Oh Mylady — mondám — hadd vigyem én
 a kedves kis Harryt.”

„A Mylady, mikor rám tekintett, láthatólag
 megijedt, s nyugtalanul tekintgetett hátrafelé,
 mintha attól félne, hogy valaki üldözi.

„Nem, nem Dawis — monda — senkinek
 sem szabad engem kísérni. Ma éjjel hosszú utat
 kell még megtennem, s nagyon kell sietnem. Ne
 mondja senkinek, hogy látott.”

„Mig így beszélt, megfogta kezemet, s oly
 kérőleg tekintett rám, hody nem voltam képes őt
 visszatartóztatni, de mégis azt kérdém:

„Bátorkodhatom kérdezni Mylady, hová akar
 menni? Az utak ma éjjel nem biztosak, a vihar
 mindig erősebb lesz, s a sötétben könnyen a fo-
 lyóba bukhatik.”

„Erre pár pillanatig meredten tekintett rám,

Hazánk szépeihez!

Az európai szépek világtárlati albuma. Mult szombaton a hölgyvilágot érdeklő következő levelet kapott egy napilap szerkesztősége:

„Tisztelt barátom! Mortillet Gábor, a saint-germaini híres múzeum őre Párisból tudósít, hogy augusztus 16-dikától 25-dikéig nemzetközi régészeti és embertani kongresszus fog tartatni a kiállítás nagy termében. Ez alkalomra a francia anthropologok olyan albumot készítenek, melyben minden európai nemzet legszebb nőinek fényképeit állítják ki, s e tekintetben engem is fölszólítanak, hogy a gyönyörű magyar nőknek (de vos admirables hongroises) fényképeit a nemzetközi album számára szerezzem meg. Hogy e felszólításnak méltóan megfelelhessenek, felkérem hazánk szépeinek (lányoknak, asszonyoknak) tisztelőit, hogy legyenek szívesek azok fényképeinek egy-egy díszes példányát július hó 30-dikáig a magyar nemzeti muzeum irodájába beküldeni, hogy legyen alkalmam Párisban bebizonyítani: hogy nemcsak lisztünk finomsága, boraink íze, erdeink fája és képeink művészete, hanem nőink szépsége is bátran versenyezhet az egész világgal. Pulszky Ferencz.”

Óhajtható, hogy e világtárlati album számára minden városból, minden környékről beküldjék a muzeum igazgatójához a magyar szépek arczképeit. E tekintetben az udvarias ifjuság bizonyára teljesíteni fogja kötelességét s a világtárlati album címlapjára bátran oda lehet majd jegyezni Petőfi dalából a büszke kérdést: „Hol terem több szép leány, mint itt belől Magyarország határán?” Természetesen a menyecskéket is értve.

Ha szép olvasónőink közül szintén akadnak, kik a tervezett album fényét arczképeikkel hajlandók emelni, a legszívesebben vállalkozunk közvetítésre, a mennyiben az arczképek szerkesztőségünkhöz is beküldhetők, s mi majd átadjuk a muzeum igazgatóságának.

Művészet.

Ciposs Antal felsőbb zongoraiskolájában csütörtökön kezdődtek a szokásos nyilvános vizsgálati előadások, nagy és díszes közönség jelenlétében, mely a városi vígadó két termét zsúfolásig megtölté. Ismét egy évi szorgalomról tettek tanubizonyságot, még pedig kedvezőt. A növendékek számban is gyarapodtak és mindnyájan azt árulták el, hogy kitünő mester vezetése alatt állanak, ki törekvéseiben a művészi ideált tartja szem előtt. A műsor tizenegy számból állott, énekdarabokat is foglalván magában. A hangversenyben leginkább kitűntek **K r i v á-**

c s y Gizella és **Csik Ludmilla** Brahms keringőjének előadásával; továbbá **Krisztinkovich B.** és **Wirter Fülöp** a **Zichy Géza**-féle **Adél** keringővel; **b. Berlvitz Lujza** Mozart „Az ibolya” című szép dalának érzelmes előadásával; végül **Sárközy Antalka**, ki **Rubinstein** **Tavaszi dalát** és **Hoffmann** **Nefe** lejtsét szabatossággal és érzéssel énekelte el. A számbati magyar versenyről és a vasárnap zárelőadásról legközelebb írunk.

Vegyes hírek a vidékről.

A megmentett. Pozsonyban a mult pénteken izgalmas rögtönítelő tárgyalás volt. Egy felsőcsöllei süket napszámot, Szerencsés Keresztélyt vádolták gyűjtogatással s eliteltetését mindenki biztosnak tartá. Budapestről már föl is rendelték **Kozáreket**, a hóhért és embereit, hogy az ítélet után három órával kivégezze a bűnöst. Egy nemeslelkű hölgy: **Gaffron** báróné azonban megmentette a hajszálon függő életet. Felső-Csölléről összeterelt egy egész sereg tanút, kik bebizonyították, hogy a vádlott a büntett elkövetése idejében más-hol volt. Maga az államügyész indítványozta fölmentetését. Midőn a szegény embernek (csakhogy hallja) egyszerre hárman kiáltották fülébe: szabad! könnyekben úszva, köszönet rebegve csókolta meg a báróné kezét. A hallgatóság mélyen megvolt hatva, a törvényszéki épület előtt egybegyűlt nép pedig örömríadással fogadta a megmentett emberéletet.

A vidékről igen sok panasz érkezik, hogy az úszók nagy kárt tett a vetésekben.

Az egri Vitkovics-ünnepre a költő megkoszoruzandó arczképét **Mücke Ferencz** pécsi képró festi.

Nyári vigalmak.

Szentesen a budapesti két egyetem onnanvaló hallgatói mult szombaton jótékonycélu bált rendeztek, mely a derék alföldi város és a vidék bájos hölgyei előtt bizonyára sokáig kellemes emlékü lesz; a tánczosnók díszes koszorújában jelentek: **Kiss Róza**, **Filó Róza**, **Hódy Esztike**, **Vutsák Mariska**, **Hódy Vilma**, **Hódy Piroska** k. a. (Hódmezővásárhelyről) **Preisler** nővérek, (Szegedről) **Krczmarik** k. a. (Szarvasról) **Lówy Etelka** stb. Virradatkor járták el az utolsó csárdást.

Fürdői élet.

A császárfürdő igazgatósága a szokásukat fele-áron bocsátá a közönség rendelkezésére.

A tátra-füredi vendégek száma mult hó végeig 209-re ment.

Balaton-Füreden e hó 5-ig az ideai fürdővendégek száma 680.

Szliácson az idény mindinkább élénkül. Eddigelé már tíz névsor jelent meg 643 személyszámmal; tehát 250 vendéggel van több, mint volt tavaly ilyenkor. Az igazgatóság is elkövet mindent, hogy a fürdővendégek e gyógyhelyet elégtuln hagyhassák el. Az utazás igen kényelmes (hat órát tart Budapestről); a pályaudvaron, mely csak néhány száz lépésnyi távolra fekszik a gyógyhelytől, elegendő számu kényelmes kocsikon várják az érkező fürdővendégeket. A tájék és park szépek, a lakházak kényelemmel vannak berendezve, a konyha ellen sincs most panasz; a vendégek mulattatására pedig koncerteket; hetenkint kétszer tombolat, néha színészi vagy bűvészeti előadást és tánczvigalmat tartanak. Nagy az előkészület a budapesti gazdasszonyok egyletének árvái javára e hó 14-én rendezendő tombolás tánczvigalomra. A tombolatárgyakat gyűjtés útján szerzik be. Csak tánczosok legyenek, mert nő már sok van. A főrangok közül Szliácson időztek vagy időznek még: báró **Mednyánszky** csillagkeresztes hölgy, báró **Uray Sándor**, **Biordi Amália** grófnő, gr. **Teleky Gézané**, báró **Miss kéné** szül. **Forgách** grófnő, **Bombelle** grófnő, **Walterskirchen** bárónő, továbbá **Hadzsega Bazil** munkácsmegyei nagyprépost, **Petheó József** posta-igazgató nejével, **Drahotusky Ferencz** papnöveldei igazgató **Zsolnáról**, **Csepregi Lajos** nemzeti színházi titkár sat.

Egyletek intézetek.

A kisededóvó-egylet óvóképezdében tartott vizsgálatokon 23 kisedednevelő jelölt nő nyert képesítést; intézetek vagy családok, melyek kis gyermekek mellé e képzett kisednevelőnők közül akarnak megnyerni, e végett **Kralovánszky Istvánné** úrhölgyhöz (Lipót-utca 31 sz. a.) forduljanak.

A központi Fröbel-nőegylet gyermekkertészno képzőintézetében igen jó sikerrel fejezték be a zárvizsgálatokat **Rosenzveigné Saphir Sarolta** úrhölgy elnökle alatt. A növendékek a nevelés és lélektanból, a módszertan ismereteiből oly alaposan feleltek, hogy a jelenvolt szakemberek melegen üdvözölték **Dömötör G.** intézeti tanárt. Dicsérendő az intézet magyar szelleme is. A növendékek, noha köztük nem egynek szülei épen nem birják a magyar nyelvet, mind oly tisztán beszélnek nyelvünket, mintha az alföld szülöttei volnának.

A nőiparegylet tagjai közül e napokban többen voltak üdvözölni **Rupp-rechné Demidoff Kornélia** elnökúr-hölgyet neve napján, mint ki a jóté-

kony ügyeket folyvást áldozatkészen gyámoltja. Ép akkor vittek neki az Erzsébet-árvaházból is egy szépen hímzett képet, mely a béke angyalát ábrázolja, kezében palmaággal. Míg a hölgyek e csinos kézi munkát nézték, Halász Dezső e rögtönzött alkalmi vers felolvasásával lepte meg a házi asszonyt és vendégeit:

Üdvözölni jött az angyal,
Bal kezében palmaág,
Rád tekint mosolygó arccal,
S jobbjá áldást hint reád.
Szívemből is áldó hangok
Kelnek szárnyra im feléd:
Sokszor érd meg e névnapot,
S a nap, a mely reád ragyog,
Sugarával boldogságot
Áraszson rád szerteszét!

A perzsa sah Bécsben.

A perzsa sah, Nassr-Eddin most a nap hőse Bécsben. A burgban lakik, hol negyven szobát adtak rendelkezésére. A sah most sokkal nyugodtabb, mondhatni otthonosabb, mint mikor pár év előtt először járt Európában. Megtanult egy kicsit franciául, s most már tolmács nélkül is tud érintkezni. Megérkezésekor a katonai zenekar persa indulójának s uralkodónk szíves fogadásának igen megörült. Sötét színű egyenruha, bő nadrág s hosszú szárú csizma volt rajta, mellén nagy brilliánt gombjai közt a Szent-Isvánrend, kurta kardjának markolata is ragyogott a nagy gyémántoktól. Jelenleg 48 éves, még nem ősz, hízságából sokat vesztett s könnyűebben mozog. Dicsérte Bécs szép környékét. Egy kis zavarban csak akkor volt, midőn a kocsiiban uralkodónk mellé kellett ülnie, mivel ő főpap is lévén, ott hon mindig egymaga ül a kocsiiban. A bécsi utcákon sok nép bámulta. De megbámulták az indóháznál azt a huszonöt kis vasas faszekrényt is, melyek mindegyikében tizenötezer ezüst rubel van, az uti költség. Ezeket két perzsa főúr vigyázata alatt szállíták be. A burgban nagy tisztelettel fogadták a sahot s öt órakeret hetventerítékű díszebéd volt tiszteletére, melyen ő a király és a braunschweigi herceg közt ült. Főhercegek, miniszterek, tábornokok voltak jelen, kikkel vidáman beszélt. Hét órakeret az operába ment a balletet nézni, hová ő felsége nem kísérhette az udvari gyász miatt, hanem kiko-sított Schönbrunnba. Az operában a „Brahma“ és „Silvia“ balleteket adták elő, melyeknek kiállítására és a Linda k. a. ügyes tánca nagyon tetszettek a „nap fiá“-nak, a kiról a bécsi lapok némelyike azt írja, hogy sajátlag olyan, mint egy magyar. Bécsben jól érzi magát. Nincs kitéve, mint Párisban, vendéglősök zsarolásának, mivel uralkodónk vendége, s minden költ-

seget ő felsége fedez. A sah vasárnap délelőtt otthon maradt, délután egy óráig nézte a Belvedere képeit, az erkélyről gyönyörködött a kilátásban, sétált a kertben, a hol nagy néptömeg gyűlt köréje. Aztán az ambrasi gyűjteményt ment megtekinteni, onnan pedig a Práterbe hajtattott ki. A császári kincstár és éksztár ragyogó ritkaságairól nagyon sok dicséretet mondott; ebben műértő. Ugyanez nap délutánján lephotographáltatta fényes ábrázatát feleségei és otthon maradt főtisztviselői számára. Ő felsége kísérete fájó szívvel nézte e hitehagyó cselekedetet, mert a korán tilja az emberi kép leábrázolását; „Adott Alláh, — úgy mond a szent könyv, mindenkinek egy arczot, minek hát abból több?“ Nassr-Eddin ő felsége különben már otthon is kivonta magát e szabály alul, a persa postabélyegekre saját képét nyomtatattva. Hetfőn Salvátor János főherceget fogadta, délután pedig a diplomáciai testületet, közte Esszad bej török követ tisztelgett nála. Három órakeret a sah udvari kocsiára ült s a Práter felé hajtattott, megnézni a rotundát; a Prátersternnél azonban mást gondolt: a Heinrichféle római fürdőbe fordított vissza a kocsiát. Nagyon széles. A római fürdőben egy órahosszat fürdött, aztán visszatért a Burgba.

Vegyes hírek a külföldről.

Az új Lázár, ki Nürnbergben halottaiból föltámadt. Egy szerzetes hölgyhez nemrég sirva-ríva jött egy asszony, hogy az ő ura meghalt s nincs még annyi pénze sem, a miből eltemethetné. A diakonista megszánta az özvegyet s gyűjtött számára jócska összeget. El is vitte a pénzt a lakására. A boldogult ott feküdt a földön, lepedővel leterítve. A kegyes hölgy átadta a temetéspénzt a gyászoló feleségnek, aztán elment; de az utcán észrevette, hogy az esernyőjét fönfelelte. Visszatért tehát a halottas szobába. Csodálatos látvány! A holtak hirdetett férj ott ült az asztalnál s jóízűen számlálta életpárjával a temetéspénzt. Az egész jól kifundált koldus-csel volt.

Visszafizetés. Egy német hivatalnok elcsapta szolgálóját, mert gorombáskodott az asszonnyal; hátralevő bére gyanánt pedig beszámította neki a karácsonyi ajándokul kapott ruhát. A leány azonban nem elégedett meg ezzel s bepörölte előbbi urát. A végtárgyaláson tagadta, hogy gorombáskodott; a mi pedig a karácsonyi ajándokot illeti, mondá, csak úgy számítja be bérfejebe, ha a nagyságos asszony négyszer megcsókolja a kezét, mert ő is ép annyiszor csókolta meg az övét a ruháért.

A szerencse fia. Olasz lapok a múlt hetekben sokat irtak egy Da Mattia

nevű nápolyi papról, ki a kis lutrin 2,148,000 frankot nyert. Most rájöttek a dolog nyitjára. A törvényszékhez titkos följelentés érkezett, hogy Da Mattia csalás útján nyert; azt a 750,000 frankot, melyet a nápolyi banknál helyezett el, rögtön le is foglalták. Da Mattia egy lotto-gyűjtő fia s gyermekkorától ismeri a lutrijáték szokásait és szabályait. Hogy-hogynem, megszerezte azt az öt számot, melyet kihúztak, még a kihirdetés előtt s ekkor tett négyre belőlök jókora összeget. Mondják: büntársai is vannak e nagyszerű csalásban. Alig kapta meg a pénzt, Velenczébe, innen pedig Svájcba utazott. Készült Német- és Angolországba is, szeptemberben pedig Párisba készült. Most európaszerte körözik. Lakását kikutatták, de nem találtak pénzt; az egész kincset magával vitte, kivéve a takarékpénztárban levő nyolczadfélszázézer frankot.

A hü eb. A „Journal des Débats“ egyik közelebbi száma olyan kutya-históriát beszél el, melyhez foghatót aligha mertek valaha kiírni. Egy berlini urnak volt egy igen szép uszkárja, melyet azonban jó pénzen eladott egy állatkereskedőnek, ki az ebet a párisi „jardin zoologique“-ba szállította. Alig érkezett azonban meg az uszkár, csakhamar eltűnt az állatkertből. Keresték sokáig, de hiába. Végre három hét múlva érkezett róla hír — Berlinből. A régi tulajdonos táviratozott az állatkeresztigazgatónak, hogy az uszkár viszszaalobolt hozzá (háromheti keserves gyaloglással) s most visszaakarja váltani bármily áron a páratlanul hü ebet. Párisból Berlinig egy uszkár, kétségkívül csodálatos történet, de a „jardin zoologique“ igazgatója maga beszélte a „Journal des Débats“ szerkesztőségében.

Vilmos császár mult pénteken öltetett föl először egyenruhát.

Mihát pasa Párisba érkezett s ott tölti a nyarat.

A berlini magyar egylet köszönetet nyilvánított Tisza Kálmán kormányelnök száz márká (ötven ezüst forint) adományáért.

Oroszország ellen a lázok e hó 13-án hir szerint megkezdik a harcot, kitűzve a brit zászlót, jelétül, hogy Anglia védnöksége alá akarnának tartozni.

Alfonz spanyol király neje halála miatt oly levert és búskomoly, hogy a trónról való lemondást is emlegeti.

Szerkesztői üzenetek.

B. I. Komárom. Az érdekes tudósítás jelen számunkra sajnálatunkra el-készt, a jövő száma pedig már magáról az ünnepélyről óhajtánánk tudósítást. Kapunk? — **D. K.** A rad. Vidéki tudósításokat köszönettel fogadunk, csak kérjük minél szűkebbre szabni.